

פָּרְטִי - כָּל

ישיבת הממשלה הגדינית

י"ד חנוך תש"ח - 21.7.1948

כ/ש"ג

נוכחים בישיבה שרדים:
ד. בן-גוריון
מ. בנטוב
ט. ברנסטיין
י. גריינבוים
הרברט מ. לוין
הרברט ל. הכהן פישמן
א. ציזלינג
א. קפלן
פ. רוזנבליט
ד. רמז
ב. שיטרית
ס. שפירא
מ. שרתק
ז. שרעף - מזכיר.

סדר-היום: א. ועדת החמשה;

ב. שאילתנות;

ג. האובלוסיה הערבית בשטח הנטוש ורכושה;

ד. הפרדה המפקדים בין ממשלה ישראל לבין
הטכניות היהודיות;

ה. סדר היישבות;

ו. פקודת בית-ידי למלחמה בספרות.

א. רעדת החמשה

השר י. גולדנברג: בישיבת ועדת החמשה, שנבחרה על-ידי הממשלה, נטעורה שאלת, שהביאה לידי חילוקי דעת. אין כוונתי להביא שאלת זו לדין ^{ר' גולדנברג} כאן, לומר פסוק אחד בעניין זה ולהציגו הצעה. אם הצעתי תזריר ריכוז - יהיה צורך להעמיד את השאלה לסדר-היום של הישיבה הקרובה.

עם בחירתם ועמדת החמשה דובר בינו לביןם על עדרית מלחמה. כמה מחברי הוועדה, ואני בתוכם, סבורים, שעריכת מלחמה קשורה גם בעניים סידוריים ואירוגניים. בעצם, כמשמעותה המלחמה ונמצאים אנו בתקופת הפוגה, ישנה התכווננות למלחמה העוללה להתחדש בעתיד. העניים הסידוריים, לדעתו, חשובים בענייני הבניה והכשרה. (ד. בן-גוריון: אתה יכול להעמיד שאלה לסדר-היום, אבל איינך יכול להעמיד עניין בלבד בו). עניין זה אינו נדרש למשרד אחד בלבד, אלא לכל המשרדים, בעיקר לחסובם - המשרד לעניים בטחון (ד. בן-גוריון: איינך מקבל עלייך עול הפרלמנט; אתה יכול להעמיד שאלה על סדר-היום, אולם איינך יכול לדבר על נושא זה).

השר א. ציזלינג: אייני בטוח אם דברי יהיו במסגרת התקנות. אומר דברי ויקבע היושב ראש מה הן התקנות.

בוועדה, שנבחרה כאן, נתגלו חילוקי דעת ביחס לתחום סמכותה. (ד. בן-גוריון: לפי סעיף ב', בתקנון הישיבות איינך רשאי לדון בשאלת זו אלא להעמידה על סדר-היום). ביקש להעמיד עניין זה כענין דחווף בראש סדר-היום של הישיבה הבאה.

ב) רצוני לשאול כאן שאלה, שאינה בחינת שאלתה, אלא היא מסודן השאלות, שם מקבלים אותן - דנים בהן מיד. האם אפשר לקבל אינפורמציה בקשר להפוגה; מה הפעולות הנעשות על ידינו בקשר לعدת האויב.

ראש הממשלה ד. בן-גוריון: למען שלטת ההפוגה בכל החזיות. יתכן, שתתפרק פה רשם מלחמה.

השר א. ציזלינג: עתוני הזרים מודיעים על הרעות בצפון הארץ; הלילה הורעה אשדות יעקב.

ראש הממשלה ד. בן-גוריון: אני יכול למסור אינפורמציה לפיקידייעות, שאני מקבל מהמטה.

השר א. ציזלינג: אני קורא בעthon, שבדרום הארץ מוסיפים המצריים ללחום.

ראש הממשלה ד. בן-גוריון: אני מבטיח, שלא יתפרק קרב באחד המקומות, אולם הדין וחשבון, שנתקבל עד אטול, הוא, שההפוגה השתירה בכל החזיות.

השר י. גריינברג: מה ידוע בדבר ההפצעה בקהיר?

ראש הממשלה ד. בן-גוריון: לא ידוע לנו שום דבר, כי לא אנו עשינו זאת. אני חשב, שזה היה עBIN מקומי.

השר מ. שרטרק: שאלתה לשר הפנים: מה מעמדת של תחנת השידור של אצ"ל? וכי סבוד שר הפנים, שmotר לכל אחד בישראל להקים לו תחנת שידור ולדבר ככל העולה על רוחו; להטמיץ את הממשלה או עושי דברה, או שהדבר טעון הסדר, או בקש רשיון, או סגירתה תחנה?

השר י. גריינברג: באחת הפגישות, שהיתה לי, עם אמש אצ"ל אמרו, שיוציאו לי, בתורת שר הפנים, בקשה לקבל רשיון לשידור. עניתם להם, שאיני בטוח אם בכלל קיימ אצלו חוק המתיר שידורים לתחנות רדיו פרטיזן. הוודעתם להם, שאבדר

את העכין, קיבל את הבקשה ואדראה מה לעשות. הם הודיעו לי, שיקבלו עליהם כל פיקוח של צנזורה. בררתי את הדבר ולפי החוק הקיים (חוקת הממשלה המנדטורית) אין מוגופולין למשלה על שידורי רדיו. ככלומר, מותרות תחנות שידור פרטיות, אלא תחת פיקוח וברישון. עדיין לא קיבלתי בקשה מזם. קיבלתי בקשה להזאת עתון זהודעה על ייסוד תנוזת החירות - מפלגה מדינית. בקשה לקיום תחנת שידור עצמאית. דומני, שאקבל בימים הקרובים וזה אפוא לפיהן. קבלתי בקשה מזם הקרים וזו אפוא לפיהן.

השר מ. שפירא:
שאילתת לשר הפנים: אם עיבוי טעונה ישנה צנזורה על העיתונות. היום נתפרסמה ידיעה בעיתוני הערב, שאלף וחמש מאות עולים למטה מגיל 35 עזבו את יוגוסלביה בדרכם ארץ. אחד העיתונים מזכיר גם את בולגריה. אין בידי לטעור, דבר כזה לא ייוודע בחו"ל-ארץ, אך האם אין אפשרות ידיעה כזו בעיתוני הארץ?

השר י. גריינברג:
קיבלת הودעה ממר קלן, שועדת המציגו
החליטה למסור את הצנזורה למשרד הפנים.
חשבתי את הדבר להגיון' משום שהעתונות נמצאת בידי משרד הפנים
וזם קיימת צנזורה - גם היא צריכה להימצא בידי אותו משרד. בinctאים
בודע לי, שר הבטחון מינה צנזור את ה' דרום. הוא בתחום צנזור
ראשי והתייצב בפני העיתונים לא כצנזור בפני בלבד, אלא אף כצנזור
אזור. עד כמה שידוע לי הוא ממונה גם על עיבוי הצנזורה האזרחית.
כתבתי היום מכתב לשר הבטחון ועוררתי
את השאלה. כל זמן שאליה זו לא נחברה ולא הוחלט על הדבר, אין
יכול לעשות כלום, כי בתחום אדם, שניתן לו כתוב מינורי והוא התחיל
בפועל. לפיכך הודעתו למשרד האוצר, שאין יכול לקבל עלי את
MSCOROTH של שמות פקידי הצנזורה לשעבר במלחת המאנדרט. אם משרד
הפנים לא יטפל באכזרה - אין משורת ההגיון, שישא בתקציבה.

агי מקוה, ששר הבטחון יעננה על מכתביו. אם הדבר יוסכם בינוינו סודיו. אם לא יוסכם – נקבעו בפני הממשלה לדין זה. והחלטתה. עד אותו זמן איני אחראי לשום דבר בעניין זה.

ראש הממשלה ד. בן-גוריון: מזיע להעמיד על סדר-היום של הישיבה הבאה שני העניינים: עניין אציג ועניין הצעורה.

שר מ. בנטוב: שאליתה לשדר הפנים בקשר עם השידור: מה דיברו של אדם המשדר בלי רשות? האם החוק אומר, שמותר לשדר עד שמגיישים בקשה או לאחר שמגיישים אותה ולא מקבל רשות; אם אין החוק אומד כן – מה חושב שר הפנים לעשות בעניין זה?

השר ג. גרינברג: שר הפנים יכול לפגנות רק לשני דברים – לשדר המשפעים ולשר המשטרה – ולהודיע, כי דברים כאלה וכalles נעשים בישראל וمبرק לאחוז באמצעים. לעצם העניין אני סבור, שהדבר יסתדר לאחר שאותו יתפרק גבולות מדינת ישראל. הדברים עדיין לא סודרו סופית ונמצאים בדין וסידור. היום הגיעו האנשים, שהוזמנו מירושלים וקיימתי אותם ישיבה.

השר מ. בנטוב: מה דין השאלות הקבועות, שלא קיבלנו אליהן תשובה?

ראש הממשלה ד. בן-גוריון: עניין לח"י איינו שאלתה. איני יכול לחקור בזה. אchkור אם אנשי פלמ"ח הם שירדו מירושלים וחסמו את הדרך.

בענין זה הוחלט להמציא את הפרטיכבל של
ועדת האמלה, שביררה את הדבר.

השר פ. רוזנבליט:

אחר בערב טובא לפניו מועצת המדינה שאלת
מינוי שופטים לבית-הדין העליון. מזוע
לא טובא הצעה, שופט בבית-הדין העליון לא יתמכו מבין שופטים
המכהנים עתה בבתי-דין? - ידוע לי, שדבר זה משפייע לרעה על חילק
ニיכר מהשופטים.

ראש הממעלה ד. בן-גוריון: זו איננה שאילתת. אתה מציע הצעה בענין
מוסרים. על עצין בית-הדין העליון דנו
לפבי שבוע. בינתיים קרה משהו והעבן נדחה.

אני רוצה להודיע למשלה, שב-כ' תמוז,
החל ביום ג' הבא, ייערך מיסדר צבאי בתל-אביב, בהשתתפות כל חלק
הצבה ביבשה, באוויר ובבים. יהיה נציגים מכל חטיבה, מכל כלי הנשק,
מלבד המכזרים המופיעים, שלא יופיעו, מחשש הסתבכות עם אמריקה.
יופיעו אוירונטים מסווגים אחרים, טנקים ותחמושת ושאר מיג' נזק וכן
חיל מהשלח החשובי, שנפל לידיינו. כ-1500 איש צבא ישתתפו במיסדר
ויעברו בסך את כל העיר. התוכן ייערך באיצטדיון, בהשתתפות המתה
ונציגי הצבא מכל הארץ, בשעה 5 אחר הצהרים. התהלווכה תתרחש בככר המושבות
בשעה 3.30. עד שיגיע ראש התהלווכה לאיצטדיון תעבור ודא' שעה-שעה
ומחצית.

ג. הארכלוסיה הערבית בשטח הנטרו ורכבה

נמצאים אבו בתפוגה, שנכנסה לתקפה על-פי
זו מועצת הבטחון.

שר ב. שטרית:

רצוני להביא בפניכם את ביתם המיעוטים
בכל היקפה, מallow בחידות: מדינית, משקית, וסמכיותו של משרד המיעוטים.

עוד ביום 10.5.48, בשעה שטמפלה נקרה

"מנחת העם", הגותי תוצרי מפורט על בעית זו וצינתי את ערכו של המיעוט, שהיה בו בפרק גדול יותר ושכנ בקרבונו; הדגשתי, שאנו, בתורת מיעוט, סבלי במשמעותן גלות, כדי להעירך את המיעוטים ולבזע יחש אגושי והובן כלפייהם,

לצערי עלי לציין, שככל מה שבעשה (וזה

ידוע לכם יפה) אינו עשו לעודד. מובהה, שהיחסים הללו ישמשו בסיסו לדיוון בשעה שבה לפני גורם בינלאומי ובדון על השלום. בשיחות עם הערבים באתי לידי הכרה, שרבים מהם, שהיו ידידים לנו וגם המתוונים שבhem התחילה להטיל ספק בכוכנותינו והऋחותינו. יחשנו, עד כמה שהשתקפו במעשים עד היום, לא היו עשויהם להגדיל את הידידות או . לטפה רגשות אמון בדברינו והכרזותינו, אלא גרמו לחששות ואף להתרחקות. בזמן האחדון נתגלתה לפניינו תופעה חדשה:

אحمد חלמי פחה התחילה לגיים דוקא מבין הערבים פליטי ארץ-ישראל צבאות ללחמה בנו. לדעתי זו דרך חדה. הוא וশכמתו הבינו, שחיללים, כדי שיוכלו להלחם, צריכים "מוראל" – רעיון ועקרון, שעליו הם נלחמים. הסורים, המצריים, הלבנונים והערבים – אין להם הכרה אידיאולוגית עמוקה, שליטה הם נלחמים. הערבים, שנדרשו מהארץ – אם טרופה לבם הכרה זו – יילחמו ויימשו גורם רציני בՁבב הערבי. וראיה לדבר מההיסטוריה הקרויה: כולבו יודעים, שתורקים, בסוף המלחמה האחרונה, גורשו על-ידי היוגנים ומטומות המערב. מוסטפה קמל פחה הקים צבאו מבין פליטים אלה והם ידעו להילחם, שכן נלחמו על ביתם. אנו לא שמים לבנו לתופעה זו ומושפטים להתעלם מהצורך ביחס הובן כלפי הערבים. האמנתי ועדיין אני מאמין, שמדינה ישראל, כשהקימה משרד מיוחד למיעוטים, בתוכו בעיקר כלפי המיעוט הערבי, והדבר נעשה שלא כל ספק מתווך הכרה והתקאה להכרזות מנהיגי העם היהודי ודברינו בעבר הרחוק ובஹו. תמיד הכרזנו, שרצו לנו להיות בשלום עם הערבים; הכרזנו,

שבמד' בנתנו לא תהיה כל הפליה, גזעית או דתית, בין אזרח לאזרח.
לצערி הסידורים, שהצעתי לשם הבאת

הסדר ותיקון לבעיה זו, נשארו תלויים ואמדים, ואם לפעםם הצלחנו
לקבוע הסדר כלשהו - לא קווים.

אני רוצה מתחת תרונה מהמציאות. המזיאות

בוחנת לי את היסוד לקביעת המצב כפי שאתארו לפניכם. עד היום
לא נקבע כל קו במשלחה, לנוכח על פיו בשעת כיבוש, במהלך הכיבוש
ולאחר הכיבוש לגבי נכסים, דדים וואינם דדים, שנמשכו בעלייהם
הערבים, או שאינם ערבים ובתינו של מעוזות אחירות, בין שנמשכו
ברצון ובין שנמשכו באונס. כל הסדר, שבעש לגבי נכסים אלו, אם
נעשה עד היום, געשה מתווך מאבק קשה ומתרميد בין משרד המיעוטים
ושלטונות הצבאות.

משרד המיעוטים עומד בפני קשיים ולפעמים

מתלבט לתרץ התנהלות צבאו בפיגישותיו עם אישים ערבים. אין
התנהלותנו מזדהה עם הכרזותינו ועם אותו חזק יסוד שהקנו, שככל
ערבי המכיר במדינת ישראל דיבר כדין אזרח יהודי.

אין משרד המיעוטים יכול לחת תרונה
ברודה ומסויימת על רכוש, שלקח הצבא ממוקמות נטרות, הן מבהינות
האיךות, הן מבהינות הנסיבות, בין שהוא תחמושת ובין שהוא רכוש
אזרחי פרטיה להזבאה אין לו זורך בו ואסור לגעת בו. ביחוד אין אנו
יכולים לקבוע מאי נלקח הרכוש וממי היו בעלייו.

עד היום לא נקבע כל סידור, שלפיו כל

חטיבת צבאית מלאוה אותה יועץ מטעם משרד המיעוטים. סדר כזה, כפי
שידוע לנו, נהוג באומות העולם. צבא היוצא לכיבוש ארץ, "פוליטיקל
אוניסטרס" מלאוים אותו ונרגעים עצם לגבי העם הנכבש. בכך מליקים
פצעים ונזקים. דבר זה לא געשה אצאנו. אין לי כל ספק, שאילו יצאו
באי-כח עני המשרדים - משרד המיעוטים ומשרד הפנים - היו מקילים

עלינו בשעת הדיוון המדייני לעמוד בשער. עובדה זו לא נתעלמה ממשרד המיעוטים וצויינה בכתב לא אחת, אולם לא קיבלה את תשומת-הלב הראויה.

ישנו עוד גזע - עקרת תושבים מקומותיהם

שלא על דעת משרד המיעוטים. במקרים רבים התעלם הצבא והמשטרה מתביעותיו וצרכו של משרד המיעוטים. הרי דוגמתה. לפני כמה ימים נכבשו לוד ורמלה. ביום הכבוש ביקרתי במקום. ברמלה לא הגיחו התושבים מקומותיהם. בלבד, לפניהם הערכת הצבא, נשתיירו שלושת אלפיים תושבים. 48 שעות לאחר הכבוש לא נשתיירו תושבים לא בלבד ולא ברמלה. לא ידעת ולא יכולתי לקבל תשובה אם תושבים אלו נקרו באונס או ברצון. אם עזבו ברצון - זה עניינם הם. אם נקרו באונס - העניין צרייך סידור.

האוכלוסייה בארץ, בעיקר בערים, נתdzלה
במיודה מרובה. ביפו לא נשתיירו אלא ארבעת אלפיים תושבים. בחיפה
הוא המצב. לוד ורמלה כתרוקדו. בעכו נשתיירו חמשת אלפיים תושבים.
תושבי הכנסייה ברחו. בכפרים, נשתיירו בהם תושבים, יanga מלוחמת
סתמכת עם הצבא אם להניחם או לעקрем. לדוגמה הכנסייה פרדייס. פניתי
לראש הממשלת והייתי צריך להילחם בעין זה. הכנסייה פרדייס בצורתי מעדר,
משמעותו שתהגבזדו לעקרת תושביו. הצבא פתח בשיטה חדשה: הוא אמר
لتושבים היהודים, שאם מעדנייניהם הם בפועלים מהכנסייה פרדייס - יספיק
לهم בתנאי שיטלמו בשבייל כל פועל כל 85 גרווען ליום - חמישים גרווען
לפועל ושלוטים וחמשה גרווען לצבא. איבגי ידוע על סטן מה דרוש הצבא
שלוטים וחמשה גרווען (א. ציזלינג: עניין זה הוועלה כבר באחת מישיבות
הממשלה הקודמות). כל עניין, שאינו מעלה על הכתב בקשר עם דבריהם אלו,
בשלוח העתק ממנה לשר החוץ, לשר האוצר ולשר החקלאות. אולם לצערי
אין הסדר. קיבלתי מכתב מאלכסנדרוני, חתום בידו, ס-35 גרווען אלה
הם לשמייה על העربים בשעת עבוזתם בשדה. זה הסדר משוננה, טמעולם

לא שמעתי עליו (ד. בן-גוריון: אימתי, בערך, קרה הדבר?) אל ושה שבועות אדי מדבר על עבין זה. (ד. בן-גוריון: האם זה היה לפנוי גמר ההפוגה הקודמת?) כן. סכום זה נדרש מבני זכרון יעקב ומבני בן ימינה.

אחר-כך בוצעו פעולות הרס. נחרסו כפרים.

ישנו כפרים הקרובים למושבות, שאנו באופן פרטני יודע, שלא היו אויבים ווערינגים. הרס זה נעשה, עד כמה שידוע לי, על-ידי גורמים לא- سياسيים, ואיני יודע אם ישנה אנטוכתא לכך או אם הממשלה נקטה קו ביחס לבעה זו. ביחס לעקירת תושבים ציינתי, למשל, רצוי לעקור את תושבי אבו-גוש. באטי אצל ראש הממשלה בעין זה, והתערבותה, שהיתה בזמן, המגיixa את הדבר. בזמן האחרון צו שוב בעיה זו ועמדתי בקשר עם אדם מקראית ענבים, שלו דאב וכאב, והוא ציין, שכר אבו-גוש, לא זו בלבד, שלא שיתף פעולה עם העربים, אלא היה לו יהוס ידידותי אליו ובקרים מיעדים הביא תועלתו. ובכל זאת, בלי לשאול את משרד המיעוטים, מחליטים לעקור את תושבי הכפר ודורשים משרד המיעוטים למצוא מקום להעקורדים.

זמן לאחרון רצוי לעקור את תושבי עכו, שלא מודיעו. היום שואל אותו מר קפלן בכתב מי החליט לעקור אותם. עבדה היא, רצוי לעקור אותם ולהעבירם ליפו ומשרד החוץ שאל אותה אם יכול אני לדאוג לככלתם. השתו ממתי וחוותי, שכדראה איני יודע, שזקבע קו כזה המחייב עקירת תושבי עכו והעבירתם ליפו. במשך הזמן עלולה יפו להפוך קיבוץ גלויות של גולי ערב.

ידוע לי, שגורפים שונים משוטטים בערים הכבשות, בוחרים את המתאים להם ונוטלים על הממשלה לקבוע הסדר בעין זה ורכוש המגייע לממשלה צרייך להמסר לידייה. כל מי שמעוניין לקבל משהו - עליו לפנות לשדר המאונגן בדבר. אני מרחיק לכת ואומר, שמוסדות ממלכתיים העבריים לרשות הממשלה האזרחים בתוקף הצביעו -

גם בהם געשה חורבן והמטטללה לא אסורה מעשים בכלל על הצבא.

בעיה נוספת היא עניין המעצרים, המאסריהם.

נאסריהם אונשים בלי פקודה ובלי שופט. המיעוטים מתלוונגים, וראייני יודע מה להסביר. כשאני חוקר בדבר נודע לי, שלאחר בירור מוחדרים 30 איש, שאין יסוד למעצרם. ביום כלואים בעכו 400 ערבים בבית-הסוהר. ביןיהם נערים. נציגי העربים שואלים אותי: מה עלול לעשות נער בן 14, שאסרים אותו - ואם דיננו דין שבוי? עבini זה אין מי שישיב תשובה ברורה. דיברתי עם מפקד העיר והוא אמר לי, שעבini זה תלוי בכרמלி (ד. רמז: ילד ערבי בן 14 יכול לעשות הרבה). יתרון, שהוא יכול לעשות, אך משרד המיעוטים אינו יודע דבר מכל המתרחש וכשהרבה הדבר בפני נמצאת במבוקחה.

התעוררה פעם שאלת מינוי מושל צבאי. המקום

היחיד, שנחנכה בו מושל צבאי, היה יפו. לדעתך זו שיטה טيبة.

בן-גוריון מינה מושל זה מיד עם כיבוש יפו (ד. בן-גוריון: גם

ברמלה, בלבד ובנסיבות נתנו מושלים צבאיים). במקום שנחנכה מושל

צבאי, שיש לו גישה אל התושבים והבנה אדמיניסטרטיבית, סולקו הרבה

אי-הבנות, שנתעדרכו על-ידי גורמים מבחווץ. הנציגים של הצלב האדום

ושל האומות המאוחדות שביפו הגיעו תלונות שוכנות. על-ידי המושל

הצבאי, שהיה בתון בכל העיניים והיתה לו תקיפות ודרש סמכויות -

סולקו הרבה אי-הבנות. גם מינוי מושל צבאי יש, לדעתך, לעשות על

דעת משרד המיעוטים, כדי שתהייה גישה מדינית אזרחית לעניים. לאחרת

אינו רואת מה תפקידו של משרד המיעוטים.

הוא אכן תקנות לשעת חירום (ביחס לשוד

^{א' נ'} וגנבות בנכסיו נטוושים).

תקנות אלו פועלות כהלכה ממש טעםם:

א) הצבאים לא החזיר מה שטול ולא נשמע לתקנות אלו. ב) המוסדות או

המשקים, שלקחו מהרכוש הציבורי, עד היום לא החזירו דבר. וכך עברו

בשאלת המשטרה. אני מתלבט מאי בעניין זה.

כדי לשמר במשטרה על מספר מספק של שוטרים, שאוכל להשתמש בו לביצוע חוק ותקנה. ביום עומד אני בפני עובדה. החלטת, שעליה לחתם את כל השוטרים עד גיל 30 לגיוס ולעומתם יתנו לי מבני 30 ומעלה, שאצטרך לאםכם. כדי לשמר על התקנות, יש, ראשית כל, לע考ר רוח ההפקרות ולתת את האפשרות למשטרה, פעם גם לי, להשתמש בכוח צבאי משטרתי מתוך ה"מ.צ.", כדי להוציא לפועל את התקנות. oczywiście, שאין לי הכוח המופיע, יותר שוד וגזל. תאוות השוד העבירה את הצבא על דעתו. ישנים דברים, שהצבא, לכארה, בכיבוש עיר, צריך ליתן דעתו עליהם. היינו: חומות, קל-זין, מכונות העשוויות לשמש לצרכי מלחמה ושלום. בקרתי במקומות שונים ופעמים, לאחר כיבוש המקום, בדברים כבוד מקדרים, ראיו, מפורט ושטיחים – נתעלמו מן העין. במללה ראייתי חיילים מוצאים שטיחים מהבתים.

יש נכסים גדלים ויש נכסים שאינם גדלים.

הנכסים שאינם גדולים, יושבים בהם אדשיים. פעים משכניים בהם עולים, אולם לא מפיקים מהם כל תועלת. מפקיעים ומוסדים אורתם בלי כל חוק. מי היא הסמכות, שmorת לה להפיק ענכים שאינם גדלים? – זאת איini יודע. ישנים מאורם אלף דוגמנים של קרקע, שאינם מנוזלים. צינורות השקאה דעקרו ונשדרו ללא כל צורך.

לפייך הנטוי הצעה בכתב, שבludeה לא תיכון

העבודה. אצייע אותה כאן בראשי פרקים: א) הכניבו פקודת נכסים נטושים לשנת תש"ח, לפי פקודת זו צריך להתקין התקנות. את הצעה התקנות הכנינו וחלמתי אותן בין השרים (ההצעה ניתנת להלן). אך נתתי טנה כפולה לכל מי שדרש. עברו שבועות ועד היום התקנות לא תוקדו. מה ערך לפקודה אם אין אחריה התקנות? מה ערך לחוק אם אין

מקיימים אותו? לכן אני דורך בראשונה לפרסם את התקנות, כד' שהצבא, המשטרה והציבור יפעלו לפיהן. אני מבקש מהוועדה שבוחרה, שתקים מתוך ועדת מטעם שר האוצר, שר הבטחון, ושר המיעוטים - המוניבים באופן ייחיר בדבר, עליהם אפשר להוסיף את שר החקלאות, כי כל השדות והפרדסים שייכים לשטח פועלתו. ועדת זו תהורה הנהלה, שבראה יעמוד שר האוצר.

בישיבתנו האחורה, לאחר שבחרנו את שר

האוצר להיות בעל הרכוש, התגתי תגאי מפורש, שבציגו שר המיעוטים צריך להיות שותף בעניין זה. התוצאה היתה הרכות: מר קפלן מינה את מי שראה אורך למיניות, בלי להימלך בזו. שאלתי אותו מי מינה את מר שפדר וענה לי, שאנו יודע. אחר כך כתוב לי על המינוי הזה. גם מר בן-גוריון לא ידע להסביר לי על שאלת זו. התוצאה סמידור זה היא, שאנו, שר המיעוטים, יש לנו משרד מסונף, שעורב במקחים והספיק להכין סדר וגם כスク למלטה - אין לי כל דעה בעניין זה - אסlik ידי מרכוש המיעוטים.

ביחס לניהול הרכוש, למסמכים - אין

להחרים ולמכור - בכל העניינים האלה יש לי הצעה מפורשת - שחלק רב ממנה הכספי בתקנות. אם התקנות תאשרנה יביא הדבר תועלת מרובה.

אקרויא את הצעותי בעניין זה:

"בחינת סמכורתיו של משרד המיעוטים:"

יש לי כל היסוד להאמין, כי הקמת משרד המיעוטים הייתה בה מעיקרה כוונה טובה לננווע את כל התקנות האמורות למעלה על-ידי הסדר ופיקוח עיל, אלא שמדובר העדר ממשמע, קו ממשלתי מסוים ועירובי חומות לגבי סמכויות מבויבות על החוקה הגענו לתמונה, שתארנו למעלה.

לפיכך, לשם תיקון המצב בתחום ובעתיד, מבחינה משמעותית, מדרינית
וחורקית, הדריני מזיע את ההצעות הבאות:

- 1) לפרסם, בהקדם, בעיתון הרשמי את התקנות, שהבינותי לפיה
פקודת נכסים נטושים (תש"ח, 1948) והגשטי לروعה מזמן. כל מה שייעשה
וירצה לפעול בנסיבות נטושים לאחר מתן התוקף ופירושם התקנות יהיה
בעל תוקף חוקי, וכל מי שיטפל ברכוש הנ"ל, יהיה קשור במסגרת החוקים
הנ"ל.
- 2) למטרות הנהלה מרכיבת מלאווה צאייגים: א. מטעם שר האוצר;
ב. מטעם שר הבטחון; ג. מטעם שר המיעוטים. הנהלה זו תהוו את
הממונהים על נכסים נטושים.
- 3) כל נכס נד וואינו נד - חוץ מתק ותחמושת - הדרוש לצבאו,
יגנן לו ישר מהמומונאים על נכסים נטושים, ולא במלקו ישיר מהבentity,
כפי שהיה בחרוג עד פכשיהם. הממוןאים על נכסים נטושים ימסרו את הדרוש
לצבא ברישום מלא ומפורט, מנין נלקח, מי היו בעליו, פרטיו ושוריו.
- 4) כל רכוש אחר יימכר על-ידי הממוןאים על נכסים נטושים, בהתאם
לתקנות, לאחר רישום מפורט כנ"ל.
- 5) כל מיארך מסוג המיזרבים העומדים תחת פיקוח המפץ על
המזון, יימכר למפץ על המזון, או למרבה במחירו אם המפץ אינו
מעובדין בקייה ישירה.
- 6) להיות ומלךו, שנלקח עד היום על-ידי הצבא, אונפיו, גוזדיו
וחטיבותיו, לא דרש ולא צערך באופן ברור ומדויק, יש למגנות פקיד
או חבר פקידים, שמתפקידם לבבר מה ערכו של הרכוש, שנלקח כנ"ל.
- 7) על יד הממוןאים תפחה מחלוקת מיוחדת, שטפל בהחכלה, השכלה,
הפקעה או החרמה של נכסים נטושים שאינם נדים. ראש מחלוקת זו יהיה
הרשות העליוןונה לכך.

- 8) הממונעים על נכסיו נטרשים, ביחד עם משרד החקלאות, ימנו הנהלה מיוחדת, לשם השגחה, הנהלה וביצול הרכוש החקלאי הנטרש כמפורט: גדי פרדי, שטחי קרקע מושקים, כולל אינסטולציות להשקאה.
- 9) בכלל כיבוש שטח ערבי יזורף בא-כוח משרד המיעוטים למטרה הכוח המבצע, שהיה היועץ למפקד בכל הנוגע לענייני מיעוטים. בא-כוח זה יתמנה על-ידי משרד המיעוטים במחשבה, שההא, בשלב מאוחר, המושל האזרחי במקום, או היועץ מטעם משרד המיעוטים במקום.
- 10) אין להרווים או להחריב כל רכוש, שלא נחרס בפועלות קרב, אלא הכרח צבאי ושלא על דעת הממשלה.
- 11) יש לתת פקודה חמורה למפקדי הצבא לעכב כל פעולה, ששר המיעוטים דורש לעכבה עד שתתקבל הוראה מפוזרת בכתב מאת שר הבטחון, אחרי שר המיעוטים חיוה דעתו בפניו בפניו שר הבטחון.
- 12) אין להטיל על התושבים, יהיו אשר יהיו, במישרים או בעקיפים, כל דרישות כספיות מטעם הצבא, שלא על דעת הממשלה.
- 13) יש להגדיר מי נחשב שבווי, אסור לצבאו לעצרו ולהחזיקו במחנה שבויים.
- 14) בכיבוש ישוב-מיעוטים, שלא נעזב מתושביו, יש לנhero לפיו הכללים הבאים:
א. לאחר פעולות הכיבוש, בזמן שהצבא שולט בכל הארץ, יש להכריז מיד על עוצר בית ולחסום את המבואות והייצירות במקום;
ב. אין להרשות לטוטם אדם, שאינו מורשת לכך, להיכנס לשטח הנכבש ובמיוחד למנוע בנייתם של כל אנשי, שטרתם מלוקה, ביצה ונקם;
ג. על היועץ לענייני מיעוטים לבוא בהקדם במוועעם רשות המיעוט במקום, על מנת להעביר דרך רשות זו פקודתו של מפקד הפעולה בנוגע לטעירה על החוץ והסדר, חלוקת מזון וכו'.

- ד) תוך כדי השתלשות על המקום המושב, יש להתחילה ב巡视ה שיטית בשטח של חיפורים נאכ, לוחמים וזרים. חיפורים אלו וחקירת הזרים תיעשה בשיתוף פעולה עם נציג משרד המיעוטים. החיפורים ייעשו בהתאם לתקנות של פקודת נכס נטושים. לזרים וללוחמים יש להתייחס ביחס של שבויי מלחמה, ולהעבידם למאגרות שבויים;
- ה) יש להכין רשימה של מקומות הקדושים למוסלמים ולנכדים ולדאוג לשמירה מעולה למנגנון חילול והרס;
- ו) את הפעולות האמורות יש לסיים תוך תקופה קצרה ביותר, ולאחר תקופה זו לבטל את עוצר הבית ולתת לאזרחים אפשרות לדאוג למזונותיהם;
- ז) יש למסור, בהקדם, את השלטון למושל הצבאי במקום, שיתמכו על-ידי שר הבטחון בהמלצת שר המיעוטים. להעמיד לרשות המושל הצבאי כוח מספק לקיום השמירה והפיקוח על השטח הנכבש, הכוח כולל מטרת אזרחית, ובשעת הצורך אף מטרת צבאית;
- ח) שר הבטחון, ביחד עם שר המיעוטים, יקבעו את הבוהג בעיני מיעוטים במקומות שנכבשו, ועל הצבא לפעול בהתאם לנוהג זה;
- ט) מיד לאחר כיבוש מקום יalsa צבא הכיבוש, ובמקום בו צבא, שלא השתף בכיבוש, לשם שמירה על המקום, כפי שקבע על-ידי שר הבטחון בפוג'תו עמי;
- י) יש להעביד שטחי ישובים של מיעוטים - מיד לכשירה המצב - לחיים אזרחיים נורמליים;

- יא) דאגה לבטחון הפדרימי (במובן אזרחי) כגון הקמת משטרת פדרלית, בתי-סוהר, ובתי-דין, לאחר שסימן הצבא פועלותיו;
- יב) מגע הדוק עם הנהלת נכסים נאוישים;
- יג) חזירת מיעוטים למקוםם המקוריים בהסכם עם שר הבטחון, שר החוץ ושר האוצר, בהתאם לקו המדיני של המדינה;
- יד) הסדר ייחודיים בין היהודים והמיעוטים הנשארים או מוחזרים למדינה;
- טו) הסדר הייחודיים עם הכהדים, שאינם מתחדבים במלחמה נגד היהודים וכפירים נכזעים, שאינם רוצחים לעקור מוקומותיהם;
- טו') הסדר אספקה ומצרכים למיעוטים הנשארים בתחום המדינה;
- יז) דאגה לצרכיהם התרבותיים והחברתיים של המיעוטים, כגון בתי-ספר, מרפאות ובתי-חולמים, סעד ועזרה סוציאלית;
- יז') שיתוף המיעוטים במוסדות הממלכתיים ובמשך המדינה לכשיידר המשיכויות;
- יט) שיתוף המיעוטים בעבי המושחר, הכלכלת, ההקלאות והחתייה לכלה;
- כ) עתונות, הסברה ותעמולה;
- כא) דת, פולחן ושמירה על מקומות קדושים.
- אנ' תקופה, ש_mAלו תחילה ובהז
גביא הסדרלאומי, אדווי וממלתי בכל הבעייה הכאובה זאת.
ביחם לשיתוף. בביבורי האחדון בנסיבות מצאתי,
שהמשטרה המקומית כמעט כולה בשארה במקום. בתקופת שלטון האנגליים היו

170 שוטרים בעיר ו-150 מחוץ לעיר. ביום נמצאים שם 55 שוטרים ערביים ו-2 קזינים. אחד הקזינים נאסר על-ידי צבאו בוגל רובה אויר "טוטו" ומקפת, שנמצאו בביתו. לא היה לי פנא לברר את הדבר. מיהרתי להגיאו לעכו. נפגשתי עם הקzin השבוי (צררי) ומגנו גורוד לוי, שפזר אל קאווי ביקר בגדרת, מתחילת המלחמה, פעם אחת בלבד. לאחר יציאת האנגלים השתלט אחד מראשי הכנסיות על המטרה והתייחס אל השוטרים כאלו אויביהם. הואלקח את כל חומר הדלק ותושבי העדר נאלצו להביא דלק בפחיהם. השוטרים לא קיבלו משכורת ממשיכיו האנגלים. הם קיבלו ושלחו שליחים לדמשק והופיעו בפניהם פחה שבא לעיר. תשובה היה, שבמקום משכורת יקבלו מצרכים. סידור זה לא יצא לפועל עד שבא לעיר לביר מצרי מדמשק ושילם לכל אחד, אחד קzin ואחד שוטר, $\frac{1}{2}$ לירות. זה הסכום, שקיבלו במשך כל התקופה הזאת.

תושבי נצרת הקבועים מונדים עתה 16 אלף.

לפי דבריו ראש העיר ישנים 25 אלף פליטים, שהגיעו לנצרת מצפת ומעכו, חיפה, מטבריה ומחכרים הסמוכים. הם מכבים מאוד על חיי העיר מבחינה כלכלית. עבודה אין ואנשי מחוסדי אמידאים סובלים חרפת רעב. אנשים, שהיה להם רכוש וمتלטין, מכדו אותם. מבני נצרת גופת לא נדדו אלא 4 אלפיים איש. מדו נדדו? — המדיניות הערבית התכוונה להרע לנדו וחרעו לעצמן. הן הפיצו תעמולת, שעורה פחד בתושבים. סיפרו, שהצבא העברי קוטע רגליהם של הגברים בגורזניים, ואונס נשים. מאודם נשים פחדו יותר מכל. סיפר לי בנו של ראש העיר, שלא האמין לתעמולת זו, אילו חשב אותה לאמיתית לא היינו מזאדים נפש היה בעיר. בכל זאת לא יכול לעמוד מאתים מבני משפטו, שייצאו מן העיר. בבודאי לנצרת היה מראה העיר נורמלי:

הכנות פתוחות ואנשי מלחמים ברחוות. ראש העיר אמר לי, שגם ייערך משאל-עם יאמרו אdzi נצרת את אשר בלבם על מנהיגיהם. (אין הוא מתכוון למائل-העם של ברנאות). כנראה שנה מרירות ואכזבה

לגביו המנהיגים הערביים ובעיקר מקללים את האנגולים.

כתבותי כמעט לכל השרים הבוגרים בדבר

ביחס להחזרת החיים התקינים בעיר. התראיתי עם שופט השלום של נצרת. הוא נדרש על-ידי אבא השחרור להמשיך בעבודתו וסירב. לפני כיבוש נצרת ישב בה הקzin העיראקי, שהיה אחראי על החטיבה, שפעלה בסביבות טבריה. הוא נפצע בקרבת האחוריים והעקבים הוציאו אותו מהחוץ. אנשיו דרשו מהשופט לפתח את בית-המשפט. השופט סירב לחעדות לחייבו זו לא טעםם כספיים אלא משום שלא ידע על סמך איזה חוק ידוע: המאבדאט פקע והחוק שרוב איינו קיים. מסיבה זו לא היה קיים ממש כל אותו הזמן בבית-משפט בנצרת. מקרה-רזה אחד קרה ממש כל אותו זמן. הзыва אסר את הרוצה. בינתיהם נתיראו מפני קרוביו הרוצה, שאיימו באלימות אם לא ישוחרר, והוא שוחרר.

נמצא כאן שר המסחר והתעשייה ועלי לציין,

שהמצרכים בנצרת זולים יותר מבעריבו, – גם הסיגריות, גם הבשר וגם הירקות. אורלם נמצאים בנסיבות קטנות.

מצב הדלק בעיר רע מואוד: אם בעוד ימים

מספר לא יובא דלק תופס אספת המים; מסוקים מים שלוש פעמיים בשבוע וגם אנשי צבאו דואגים לעצין זה. כתבותי לשר המסחר והתעשייה שישלח לנצרת את בא-כוחו. הרבה פישמן ביקר בנצרת והתראה עם אנשי המכורה.

התיצהה בפני משלחת מטעם הליגה לשחרור

והביאה דזונה להיות במדינת ישראל ולהילחם לטובת החלוקה, לפי החלטת האו"ם. שאלו אותו אם תיבנתן להם רשות לפעול. עניתי להם, שבמדינת ישראל קיים חופש הדעת והדיבור כל זמן שאין הוא מתנגד עם החוק. הם היו שבעי רצון והודיעו, שהliga לשחרור מונה 1000 חברים בנצרת ויש לה 10.000 חברים בארץ.

לא בכוננה השטועה, שפרצה מנגפת טיפוס
בנזרת, אף כי הצפיפות בעיר רבה. (מ. שרתוכק: האם בכךן הדבר, שככל
מושלמי נצדת עזבו את העיר?) לא בכונן.

אצין דבר לא נעים. בו'בל רוב התושבים
נוצרים. עם הכניבוש נמצאו בנזרת ולא הביאו להם לעזוב את העיר.
המקגה שלהם היה סגור ורעוב. פגיתי למושל האנגלי שלו, שיתיר להם
לצאת לרעות את המקגה. בינו'לים סופר לי בסוד-י-סודות, שלא נשאר
שריד מהמקגה.

ביקרתי בעכו. התהאותי עם אנשי הוועדה,
הביעו שביעת רצונם מהמושל המקורי (ישראל קרנסקי ?). האוכלוסייה,
שנשתיירה בעכו, היא דלה ועלובה: נשים זקנים, בעלי-מום ונשיות.
יש לדאוג לפרנסתם וככלכלתם. עבודה אין. כתבתי בעניין זה לכל השרים
הゾוגיים בדבר. כמו כן התחלתי בארגון המשטרה בנזרת.
דרישתי היא קוו, שנלך לפיו וננדע מה
עלינו לעשות כדי לסלק את ההפקרות, שהתרדה במחנה.

ראש הממשלה ד. בן-גוריון: אעיר הערות אחדות ואציג הצעות נוספות.
יפה עשה מר שיטרית, שהעמיד את השאלה
בכל היקפה. אבל איינן סבור, שה坦ובנה, שבתקבלה מדבריו, כוללת
למציאות מכל צדדיה. כולם נזהנו מהගילויים הראשוניים של הפקרות
ושוד, שהשתתפו בהם גם ציביליים. בעיקר היה הדבר בייפוי ולפניהם כן
בחיפה. השתתפו כל החוגים בלי יוצא מן הכלל. בירושלים השתתפו
חוגים של מלומדים. אולי בדרך כלל ישנה הגזמה בהצלפה העצמית. המטה
שלח הוראות ברורות בעניין זה ודומני, שחברי הממשלה קיבלו העתק
מהן. לא בכל המקומות נשמרו ההוראות.

התקנות, שמציע מר שיטרית, לא בכל התנאים
משויות הן. כנישתו של נציג של איזה שר, שיסדר מיד את כל העניינים, —
דבר זה טוב לאחר מעשה. אולי בזמן המלחמה אי-אפשר להעמיד את כל

הצבא, שיחכה עד שיסודרו כל העביגים ובינתיים נבקש את קורסי
לחכמת בפועלתו בכפר הסמור. איני אומר דברי אלה לשם הצדקת המעשין.
היהתי מזועזע ממש כמה שבועות ממושם אללה, שנעשה על-ידי חלקים
מהציבור הציבורי הטוב ביותר וגם על-ידי הצבא, בלי יודע מהכל.
אם במשמעותו יורד צבאו מחרבה צבאות ותיקים, הרי בעניין זה הוא
הרבה יותר הגון. אם אקח לדוגמה מה שקרה באירופה עם כל הצבאות,
שהיו שם, הרי נתגלה עם תרבותם מכל העמים הפלביים - העם הצ'כי;
וירושדים אנו מה עשו הצ'כים שניצחו במלחמה. ידוע לנו מה עשו
הפולנים למילionario גרמניהם. ידוע מה עשו הרוסים למילionario גרמנים,
ובן הצל袍רים. הצבא היחיד, שהתגלה בעניין זה בסדר, היה הצבא האנגלאי.
אולם דבר זה אינו בא להזכיר את העניין. בכך הוא, שבלי שיכול
השתתף בעומק זה. נאחזו אמצעים, אך אין הדבר פשוט כל כך. בלי ביצוע
אין דרך לשום תקנה. והbijoux הוא רק על-ידי כוח שיקפיד שם ירת
התקרחות. אין לנו כוח מיוחד לכך, לא אמנו אנשים לתקוף זה. יש
לנו צבא והוא עבר את העבירות האלה. צריך לשמור על הצבא וזה מि
שים. רק עתה יצא גדור גדול של משטרת צבאית ויש סיכויים, שייטה
מלאתו בקשרון ואמונזה. אלה אנשים מובהרים, שאומנו במיוחד, אך
כי לא היה לנו שבע על כל אחד מהם, שאפשר לבטווח בו מאות אחוז.
ביקרתי אתמול בלבד, ברמלה ובבית-גןала. ברמלה אמרו לי אין אנשים,
שהדבר נמצא תחת ביקורת חמורה. בלבד רأיתי שהפירה קוראת לגנבה.
בז-שפן קיימת. לא נפגע בה שום דבר,
לא בית ולא עץ. גערדים מבן-שפן מסתובבים בלבד; גערדים חלוציים
נحمدיהם. הם עצברים מבית לבית ומוסיאים מה שמוציאים. אמונם בזמן
הראשון רأיתי עקבות הרס וזדון, כಗון מראות שבורות. עתה אין
הורסים, אך לוחמים. ידוע לי על קבוצות הכתה, שמדריכיהן שלחו
את החבוקים ללוד ולרמלה. בלי מנגנון מאומן, שימור על ביצוע
התקרחות אין להן דרך. אמונם בנדחת הייתה חרדה פוליטית רבה לעניין,

ולכן נמנע השוד וההרס. אולם כמעט אותן ההוראות, שניתנו בנסיבות, ניתנו גם ברמלה ובלוז; במקרה נזדמן למשדרי מרד שרטוק והוא ג'יסן את הפקדות, שמסרו לדראש המשא, קזין המבצעים והוא שלח אותן למפקדים.

שאלתי את המפקדים מודיע געלמו התושבים,

רעדו לי, שנפל פחד עליהם.

ברגע קיימת פרובלייטה צבאית, שלא קל לפתור אותה: איך להחזיק במקומות הכבושים. גם אם היה הפגעה, אם לא חזיק במקומות אלה כוח צבאי - הצבא העיראקי והלביאון ישובו. הם יוכלו לעשות זאת בגליל עד שתתקלו בכוח ולא התקדמו. אין לנו חיל-מצב בכמות מספקה. עתה ישנים שטחים מוגלים, שדריך להחזקה בהם ועלינו לארכן משטרת. אין לנו מספר מספק של שוטרים, כי מי הםאנשי המשטרה - שוב אותו גיל של חייבי גיוס. מוגוויסים עתה בארץ 70 אלף איש. בהעדך כוח ביצוע מואמן וחפשי לתפקיד זה - לא קל לשמר על הסדר ולמנוע מעשי השוד.

בזמן האחרון פחת השוד בקרב הצבא במידה

פרוביה. ביפו סודרו העגינגים להלכה: נאחזו אמצעים חמורים, העיר כותרה, הוציאו את הצבא, שהיה בה קודם לכן, כי הוא היה שותף לשוד. הוכנס לעיר כוח מיוחד ובעשתה בעגין זה עבודה טيبة. מושל יפו (מר צ'יזיק) גילה קבוצה שלם של שוטרים, שהונד את החילילים וגבנו בזרה כשרה על-ידי קשדים, שהיו להם בעיר.

ברור, שאין עדיין משטר קבוע. לפחות: מיד

עם כיבוש וילהלה מיה הודיע לי שר החקלאות, שרצו לו לקחת את המכשדיים החקלאיים. היום קיבלתי מהאה משר האוצר, ובזה נאמר, כי הרכוש הזה שייך לממשלה והיא תקבלו ותחלקו למשדריהם האשווים.

אולם צד שני למטבע, שענו רכוש ציבורי,

שעלול לילך לאיבוד. העירותי כבר בזמןו בעניין שדה-התעופה בלוז,

שים בו רכוש עצום, בעל ערך כביר, מלבד ערכו הכספי. זה רכוש, שאי-אפשר לקודתו בכסף. טוב, שדר התחבורה כאן וואעיר בהזמנת זו, כי בתחנת הרכבת בלבד יש למעלה מ-40 קטרים משוכללים מדרגה ראשונה. אי-אפשר עכשו לקודות כדוגמתם, צרייך להזמין אותם ולחכחות שניות עד שתיגוף מלאכתם. אמנם התגברנו וככשנו את לוד ורמלה, אולם אין לדעת מה יהיה בעתיד ועלינו להוציא את הקטרים למקום בטוח יותר ויש למחר. בביית-נגאליה מופקרים בשדות חמדרים, צינורות ופח' זפת, שעווים, אם לא מיליוןים, הרי מאות אלפי לירות. מונחים שם בכמהיות עצומה עדן ברזול לפסי רכבת. הכרח צבאי וככלבי לנו לסלול מסילות ברזול. סבלנו כשהיה לנו להעביר שני גוזדים מהגוליל לכאנן והערבים הבחינו בכך, כי אי-אפשר היה להסתיר את הצבא. צבא ברכבת אינו נרא. גם מטעמים משקיים השיב לנו הדבר. לכן יש לדאוג לשם רוחה מעולה על העשור הזה.

בסיובי במקומות הכבושים ראייתי דברים

שונים, שאיני יודע על-פי החלטת מי נעש. על יד שדה-התעופה בלבד ישנים מיכליים גדולים. אטמול ראייתי שופרים אותם. לדעתו שדה-התעופה זוקק להם - ואנו רוצים, שהיתה שייך לנו. שאלתי מי נתן הוראה לעשות זאת ואמרו לי, שביתנה פקודה מאחד המשרדים. השמירה על רכוש במקומות הכבושים אינה כלולה בתפקיד הצבא ועלינו למחר להוציא את האוצרות האלה למקום בטוח (א. קפלן: אין מניחים לנו להיכנס לשם) - יתנו קשיים. אני מסכימים, שתកום ועדת מרכיבת משרים אחדים מהם יקימו משטר. בפקודות בלבד לא ייעשו הדברים. אם תקום ממשלה חוקית - המצב ישתרף.

בນצורת הודיע המפקד, שיראה בכל חייל

השולח יד בביוזה. הרעמדו חיילים על המשמר; עוברים חיילים ולא מניחים להם לנגן ברכוש. פעמים עוברים חיילים מזוויניהם ומקאיםים על השומרים ובאזורם צזו שודדים. ישן גם תופעות כאלה. אך אין

להתיאש. צבאו עדיין אין לו סporaת והימים הראשונים לאחר הכיבוש
ועדיין אין סדר. הממשלה צריכה לגנות רצון להשתלט על המכבשים.

אבי תומך בהצעת מרד שיטרית לתקים ועדיה
בת שלושה שרים, שתוכנן תכנית שמיירה על הרכווש. ההצעה, שבסציג שר
המעוטרים יימצא על-ידי כל מפקד, איבנה מעשית: תוך סערת המלחמה לא
ישמע לו המפקד. לאחר הכיבוש סידור זה עשוי לבוא בחשבו.

יש לי הצעה לצד שני. בידי דרישת של

המטה, שאבי תומך בה. יש כמה כפרים ערביים בנזקודה המהוות סכנה נדירה
לצבאו ובייחוד מסכנים את דרכי התהבורה שלו; יש כפרים, שבדרך
ומבוורר, שייהוו מקומות ריכוז לאויב. את הכפרים האלה צריך להרום.
כפרים אלה רובם נטושים, קצטם מיושבים. הרשימה, שהכין המטה בעניין
זה, היא, לדעתו, מוגזמת. אבל היota שהעדיין חמוץ, אבי מציע, שתיקום
ועדיה בת שלושה שרים ותייגתן לה הסמכות לקבוע ולהחילט בעניין זה ובלי
החליטם לא יעשה דבר. הצעה זו נוספת לחלק מהצעות מרד שיטרית, שאבי
מקבלן.

אומר כמה מילים בקשר לערכאה, שנשמעות כאן.

השער א. קפלן:

לדאבוני סבורני, שהמצב הרבה יותר קשה
משתייך אותו בן-גוריון. לא אכנס לפטריו הענינים. אבי דוגמתה אחת
מדברי בן-גוריון: אף-על-פי שהערבים שלטו בתחנת הרכבת בלבד - מזאנו
את הרכווש שלהם. כשנכנעו היהודים לעכו - נהרסה התחנה. הראנן בעניין
זה כשרון רב לשוד, לא רכוש ערב בלבוד, אלא אף רכוש ממשלתי, רכוש
יקר. הראנן כשרון רב לעשה הכל הפקר. כמו כן בנסיבות לא קרה הדבר
משמעותיים החריפים, שבאחדו לא על הגייר בלבד אלא אף למשה. וכך
מנענו מבושה. כל מה שטומעים אנו על לוד ורמלה ולא רק על יפו, על
הגירוש ועל התנאים, שנעשה בהם, - אין זה מוסיף כבוד לנו, ברמלה
ובlod היו לא בלבד תופעות של שוד אלא אף מקרי אונס ולא אפרות את
הדברים. אולם השאלה העומדת לפנינו אינה שאלת הצעה בלבד, אלא מה

אפשר לעשות ואיך לבעזע את הדבר בנגוע לשםירה על הרכוש ומוניות איבודו.

רצוני להזכיר למך בן-גוריון, שקיימות בעצם שתי עדות ואני יודע לשם מה ועודות נוספות. בנגוע להריסט כפרים ברור לי, שדריכים היו להתייעץ גם עם מר שיטרית, אך אם קיימת ועודה, שבסאים בה ה"ה בן-גוריון, שיטרית, רוזנבליט, ציזלינג וקפלן - מדוע לבחור ועודה נוספת?

אני מסכים לרוב דברי מר שיטרית, אבל בנגוע להצעתו, שהדברים צריכים להישת באופן שיאפשרו תבואה קלה יותר - חולק אני על ההזאה לפועל.

שלחתו לכם דוח, כתע מהפרוטוקול של ישיבת ועדת השרים לענייני נסמי נטושים, שנתקיימה ביום יי' תמוז, ודייברתי על כך בישיבה הקודמת. היום עמדה להתקיים ישיבה שנייה, אך דחיתה אותה, כי רأיתי, שהשאלה עומדת לבירור בישיבת הממשלה. לפי החוזר הנמצא בידיכם תיוכחו, שבישיבה זו הוטל על חברי לעשות כמה פעולות, בມידה האפשרית, בקשר לרכיבת הרכוש. הוטל על ה"ה ציזלינג וקפלן לדאוג לכינוס ישיבה על גושא זה עם הגופים ההתיישבותיים. הישיבה נתקינה. יכול אני לציין כאן, שככל ציגו הגופים ההתיישבותיים לקחו עליהם את התפקידים לפועל בעין זה ולדרשו מהמשקדים, שיירשם את כל הרכוש הנטרוש, שנמצא בידיהם. בהזמנות זו ביקשתי לרשום גם דרישת הממשלה ולהודיעו לנו על כל מיקוח רכוש זה, כדי שנוכל לבדוק. אני יודע באיזה טמפרה געשה הדבר. יש לי הרושם, שאילו עשיינו זאת לפני חודש - היה הדבר נורtan פרי.

הוטל על שני חברי - מר רוזנבליט ומר שיטרית - שידברו עם השר בן-גוריון בנגוע לצבאו. הם מתבקשו להיפגש גם עם שר גינזבורג, שיבוא בדברים עם המועצות המקומיות בעניין זה.

אחר-כך דובר בועדה על אופן העבודה ועל חלוקת התפקידים. כנראה, שבבקודה אחת ישם חילוקי דעת בין הועדה ובין מר שיטרית. מר שיטרית רוצה, שתកום ועדת בת שלושה שרים, בהם יהיו האפוטרופסים על הרכוש ואני מתנגד לכך ומוכן לפניות מקומי בועדה זו למישחו אחר. אני מאמין באחריות משולשת. אני עומד על כך, שתימסר האחריות דזוקה לאוצר. ברשות הישיבה להחליט בכךין זה. אם מר שיטרית רוצה, שיש לו נציג וצריך להתייעץ אתו בין ישבה ליישיבה בוגר��ו הפולחן - מסכימים אני עמו. אולם אם יהיו שלושה אחרים - פירוש הדבר שאיש מהם לא יהיה אחראי ולא תהיה הוצאה לפועל של הדברים. אף עכשו קשה ההוצאה לפועל. המצב הוא כזה. כבאים בא-כוחנו לרמלה או לבית-גנאללה - אdzi' האב טענים, שאינם מקבלים פקודות בנ-גוריון, כדי שנוכל להשתלט על העגניםיהם. אולם האחריות בעניין זה מוכרחה להיות פרוכזות.

נימינו לפני כ-10 ימים קיבל כמה החלטות.

כברנו לפידנסות קיבלו בועדה החלטה לשמור במידת האפשרות על הפרדים. גם בעניין זה ציינו, אם כי באופן פרדטלי האוצר הוא האחראי, הרי הוצאה לפועל מוטלת על משרד החקלאות, שהוא במנגנון שלו, צריך להשתלט על הדבר. הוקמו ועדות לטיפול בעניין זה. אני רוצה, שייווצר מצב של כל פרט בודד מקבל מכתב. אם יש שאלה עקרונית - אהיה מוכן להתייעץ על כך. בישיבה, שהתקיימה אתמול עם הגופים ההתיישbowים, הודיעו להם, שלא זו בלבד, שנדרש את רשימת הרכוש הנמצא אצלם, אלא בשתמש בעוזרם כדי לגצל את הרכוש לטובת המדינה. השדים יכולים לעיין במסמכות הועדה. לזרען לא יוכל להשתחף באותה ישיבה השדים שרתום ובן-גוריון. לדעתו הכרחי, שיתהffen בישיבות הבאות ובפרט מכובנים דברי למר בן-גוריון. אם לא תיווזע קואופרציה עם משרד

הבטחון בשטחים רבים - לא רקם. אני מוכן להסבירם, שם בּן-גוריון
אינו יכול להשתתף - נאסר לו לשלוח איש בעל סמכות כנציגו, אך
לא כספים, שיישלח איש למאה-וثمان עם בּן-גוריון. מישיבה זו לפניו
כשושלחות לבּן-גוריון מכתבם בהם הוועדה - אין הוא קורא בהם.

אני מקבל מבחרינה עקרונית את רוב הצעותיו

של מר שיטרית. בנוגע להוזאה לפועל - אני بعد ועדת הקובעת
עקורוניים, קו פעולה. אך בקשר להוזאה לפועל יש לחלק את האחריות
ולא ליזור דודות מטופת. אני מציע להטיל תפקידיים אלה על הוועדה
הקיימת (ועדת השטה) ולא לקבוע ועדת חדשה. יש לתת לוועדה זו יפויה-
כוח, שתעבד על כל הצעות, ואותן שתקבל, אם לא תהיה דרישת להעבירות
לאישור הממשלה, תחשבנה להחלטות, שבתקבלו בשם הממשלה.

אולי העדר אחידנה כלפי החברים, שלא מכחו

בישיבת הוועדה.

הוטל על שטרית להוציא לפועל את עניין
הטיפול בערביים בכל השטחכבוש על ידינו. (ד. בּן-גוריון: מי צריך
לדאוג למי ברמלה?) אמרנו, שלכל העביבים האלה ישמש מר שיטרית
במשרדיהם הקיימים הממשלה. בשאלת של מים - עליו להיעזר במשרד לבינוי,
לבוא בדברים עם מר בטוב ולדרשו ממנו אונסם לעובדה זו ולהיעזר
במנגנון שלו. כך הוחלט בוועדה. בנוגע לרכוש הוחלט, שהרכיבו יהיה
בידי האווזר.

השר א. ציזלינג: אעומד על העביבים, שגעו בהם ואחרז
במשהו מהמסגרת.

אני מסכים לדעתו של קפלן, שמר בּן-גוריון
עשה את העבן קל מדי ובזמן האחרון. המצב בקשר לשוד והרס
הרביה יותר חמור, לדעתו. ובמידה מרובה משום שלא נקבעו עדזה בכוננה
מהחיליה. החוזר, שקיבלת עתה בעין זה, יצא לפני שבוע, עשרה ימים.
הארס געשה קודם קודם לכך. דומני, שהחווראה בקשר לרמלה קיבلت עלי-ידי

מר שיטרית. היא בכתבה לאחר ה��rst (הוראה הדנה בנסיבות ההתנהגות ברמלה). דומני, שביסוחה נעשה על-ידי משרד הבטחון (ב. שטרית: הגוזח נעשה על ידי. מ. שרטוק: כתבתי לממר שטרית על עבini זה ולחדר בא צלי' לדון בדבר). אני מרצה לעצמי לומר, שבוטח זה הוא אצמנה בנסיבות אינטיגונטיות לנגידו של העربים מרמלה. אילו קיבלה תיה כהוראה - לא הייתי מפרשה אלא כך. ההוראה האומדת ביום כיבוש, כי הדלת פתוחה והערבים יכולים לצלת ללא הבדל מין וגיל/^{אנו}, רשאים להישאר, אך הצבע אינו מקבל אחריות לאספקת מזונאותיהם - דברים אלה כשלם נאמרים ביום כיבוש, בשעת כיבוש ולאחר כל מה שהיה ביפוי ובמקומות אחרים - לא הייתי בעוררו של ערבי, אך בעוררו של יהודי הייתי מפרש הוודעה כזאת כאזהרת: הצלו נפשותיכם בעוד מועד והימלטו.

[REDACTED]

[REDACTED]

כשנכנסים לעיר ומורידים בכוח תכשיטים מיד' גשיים

ומצוואריהם - זה העניין חמור מאוד. ישנים עבריים וכל ישראל ערבים זה זה. ומה שאמר בנ-גוריון בעניין זה נכון. רבים האשמים בכך.

לא מדובר עתה על העבר אלא על העתיד.
מקור הרע בסדרים שנקבעו. נכון, שבנצרת היה המצב אחר. שם ירו בגושים, שהיעיזו לשוד. לא התכוונו לפגוע בהם, אך הצבע הבין, שהען רציני. המשרד לעביני העARBים הוקם עד שלא נכנס ממר שיטרית לعبادה וממר שיטרית אינו אחראי על הסידורים, שתוקדו בו, כי קיבלים בירושה ומשרד זה לא עורר אמון וכיידר ביישוב הLN-רוח והרגשת, שהענים מופקרים. ההתנהגות בכל הנקודות יוצרת את הבסיס של הפקרות הנすべלת על-ידי כל החוגים. אם הצבע נתן ההוראה להוציא משאבות דיזל הנחוצות לצבע, ובאותו זמן לא דאג למתן פקודות, שתבלטנה מקרים יוצאים מן הכלל בעניין זה, כדי לחזק את הכלל,

הווציאו מכוניות וצינורות מפרדסים. ובנין הפרדסים ביום חמור מאוד
ואיני יודע איך לתקן את הדבר. אני מטפל בדבר בכל יכולתי.

כדי לתקן את המזב עליינו לגייס את מיטב
הannessים. ואזיע הצעה למך בן-גוריון; על הכהרים הנטושים יכולות
לשמור פלוגות ח"ן. בכך לא צריך להחיזק ולהעסיק צבא. די בשמורות,
שאפשר לשמש בהן לתפקיד זה באמון מלא. אפשר לשמש באנשי ח"מ
ותיקים, זקנים (ד. בן-גוריון: מתנגד להעמדת ח"ן בתפקיד זה. לח"מ
- מסכים).

אני מציע לפرسم מה שכתב מר שיטרית בתזכירו.
אני יודע, שהדבר יעלה לנו בזורך. בעניין הרס הכהרים דובר פעמים
רבות בישיבות הממשלה ועוד אין לא הגיעו לחקד דבר, איך והיכן נהרסים
כהרים.

iomr מהهو בקשר לסייעדים. בעניין זה צדק
מר שיטרית וצדק גם מר קפלן. אני מוכrho להגיד, שמהילה אמרתי, שלא
אקבל עלי אחריות על רכוש, אלא על הווצה לפועל. אותו דבר אמרתי
למר שיטרית: שאל יכול עליו אחריות על הרכוש, אלא על העربים, קלומר,
על דאגה לענייםיהם; שהיה אפוטרופוס להם ולא בעל לרכוש. אני לא
אקבל עלי אחריות על הרכוש החקלאי, אלא על אופן השימוש בו. מר
שיטרית צריך לקבל אחריות על אופן הטיפול בעربים ועניינם.

איןנו צריכים ליזור מסגרות חדשות לעניים
אליה. ישנה ועדת גושבים בה כל הגורמים, צריכים להשתחף בעניין זה.
אם חסר אחד הגורמים הקשורים בעניין - יצטרך. הוועדה יכולה לדון על
המדיניות של פועלתה, מלבד עניים, שבهم תחולית הממשלה. בחלוקת
התפקידים, לדעתו, מר שיטרית צודק.

אני מציע לקבל שתי החלטות: א) לעכב את
ההחלטה, שקיבלה הוועדה ולהחלטת, שימושך לפועל באופן מסויר; ב) לקבל,
פרט לשלווה-ארבעה מיעיפים הנוגעים לאופן הארגון, את הסעיפים, שהוצעו

כאן. מtower 19 סעיפים, שהוקראו כאן אני רואה 15 אקטואליים. אפשר לקבלם כאן או למסרם לוועדה ולהיכנסם לחיים, לדעתו הניסוח, שניתן להם, נכון.

צודק מרד שיטריה בתביעתו, שלויד החטיבות והгодודים יהיו נציגים, שידאו לעבין זה. יתכן למגמות מtower הצבא. אם יתמנה איש, שמתפקידו לזרז לעבין זה - ידאך לך, אם לא בשעת הקרב הרי תיכף לסייעו. אין הכרח למגמות לתפקיד זה אדם פיקודי. ראוי לך איש בעל אופי איבורי-צבאי.

אמרתי בתחילה דברי, שאחרוז קצת מהמסגרת של הבירור כאן. לא די לסמן את הכהרים הטוענים הריסה. ישנו כמו סוגים כפרים, שדריך לסמן אותם: דרייך לסמן את הכהרים, שאפשר לגשת בהם מיד לתוכית של אינדוסטרלייזציה. יודע אזי, שתפקיד זה אצטרך אני לטפל בו. ודריך לגשת מיד לטיפול משקי הדروس להם. אם יאזורו העربים לא נוכל להתנגד להם. אולם יש כפרים, שיחול בהם איסור על חזרת העברים. ועלינו לסמן את המקומות, שבהם מערביים אינם אנו בהתיישבות יהודית. לאחר שנאשר את הבהיר ובעשה אותו באופן מסודר ניגש לסייעם הכהרים הטוענים הריסה. מרגע שבמועט הם הכהרים הללו.

מצ'ת' של ושת סוגים: א) כפרים, שיש לעודך בהם תוכנית אינדוסטרלייזציה לשם העARBים והיהודים כאחד; ב) יישוב יהודים בכפרים, שאיןם בכלל אלה, שיוחזרו אליהם העARBים; ג) כפרים הטוענים הריסה.

עד שנקבע מה ואיך נעשה קיימת תוכנית שלמה ביחס לעARBים ובעבין זה ישנו חילופי דברים וחילוקי דעתות: יחוזרו העARBים או לא? - אחד מאתנו אין לו עדשה סופית בעבין זה, כי המצע המדייני והציבאי עדים לא הגיע לשלב סופי. לדעתו אין להחזיר את העARBים בנסיבות זו, כל זמן שלא גבטיח את מצבנו. אחר-כך נוכל להחזיר ערבים למקוםותיהם. אני רואה אפשרות שלחזרת העARBים ופתחרו בעיותם.

אולם גם עתה ישנים ערבים במדינת ישראל רעה, עם ההפוגה, הזמן המתאים להשקיע כוחות לשם אירוגון הערבים הנמצאים במדינה ולהציגו אפילו ליד שיתופם במדינה ובמוסדות מסוימים שלו. אם נצליח במינימום שבמינימום ואפילו לא יהיה הדבר גדול, הרי ערכו הכספי גדול. יתרן, זה יMRIץ את העربים להקים ממשלה ערבית זמנית בשטח שאיננו יהודי וטאינו שייך לעבדאללה. זה הדבר החורז מהחרום, שרציתי להעלות כאן. עתה הזמן לאידן את הערבים הנמצאים בארץ-ישראל ולהשתדל להביא לכך גם את אלה שרחו. וזה תהיה המדיניות שלנו, שבלביה דעה שפטים, אך דבריה וספרעם בזרתן קיימת, והערבים שנשארו בנצרת, כולל מוסלמים, ואלה שגדיכים היו להשאר במקומות אחרים וקיימים שם - יוזדר חוק ביחס אליהם.

עדין איינו מעריכים כראוי איזה אויב גדול עתה מחוץ לגבולות מדינתו. אויבינו מדיניותם ערבית הם ככליפת השום לגבי אותו מאות אלפי העARBים, שטורח חוסר מושך והברת שנאה ואיבה תחומית יתעדרו על מדינתו עם כל סידור שיטודר. אם עיזור עובדות ונפתח פתח לשיבת ערבים, גייג לסידורים אחרים לוגרי. לדעתך רוחת דעה בין העARBים בארץ, שעלייהם לייזור פעולה משותפת איתנו. אם נפועל בעניין זה במהירות ותייעזה פעולה קודמתוקטיביות ותרבותית - יש הדבר פרי.

דובר על כך בועדה ויש דברים, שדריך לעשותם. אני משקייע בכך כוחות גדולים ומשתדל, שבעבד אדמות ערביות לאספקה נוספת ליישוב. אשר לפדרסים, יתכן שאפשר להציג כמה מהם שהם יהיו רכוש המדינה.

אם האוצר יצליח להשתלט על מעת הרוכוש, שנשאר ונשמר מהר, דעה סייג להרס ובייצה. וזה יהיה מקום גם לפעולות כלכליות רציניות.

השר י. גריינברג:

לא אכגדך לדון בתחום לעתיד לבוא. לדעתך
הענין תלוי במתנה שגעשה מחר ומחרתתיים.

בתורת דוגמה אומר: לפבי החוזר שנשלח. אילו נמלכו بي בנווגע לביטוחו
היהתי מציע לך דבר: "אסור לעקוור תושבים ממוקם". יותר מזה לא
היהתי אומר. ובחוوزת תוספת: "בלי רשות מזוחדת או הוראה מפורשת
שר הבטחון בכל מקרה ומקורה".

אומר מדוע לא היהתי מוסיף תוספת זו.

מפקד המקביל harus בנוסח זה מורה היתר לעצמו, כי יתרנו מקרים, שם
שר הבטחון יתן הוראה לעקוור תושבים. שר הבטחון אינו נמצא במקום
הקרב והמפקד חושב, שאם יעשה את הדבר - יאשר לו אחד-כך. כשאוסרים
דבר לחוטין - אין מקום למחשבות כאלה. המפקד אינו צריך לדעת,
אפשרי דבר זה.

אסור לנו לשכזח מצבינו בגולת. מדוע הוואנו
מייליוונים במחנות? בדייבד, הכול ואפלו היזדים הגדולים שלנו חשבו,
שאילו געשה נס והיהודים לא היו נמצאים באירופה גמייליוונים - הרי
היה מעתף מצבן של כל הארץ וגם מצבינו אז. זה היה הרכע לכל
המצב שנוצר.

לכן אני מציע: תיכף לכיבוש, כהמראת המצב
בחזית, מתמנה מושל אזרחי למקום הנכבש. אין להשאיר את השלטון
בידי המפקד הצבאי בלבד. מיגורי המושל ביפוי האיל הרבה. אמרתי
בישיבת הוועדה, שתקלתי בדבר זה. לדוגמה עכו: כל אותה רצועה מעכו
עד הגבול אין בה שלטון אזרחי, אלא שרייך של שלטון מחוזי. איידי
יודע מה עלי לעשות באיזור זה בתורת שר הפנים. אין לי יודע אם,
למשל, מבחינה בינלאומית יש לי זכות לעשות פוליה כלשהי בשטח זה. לא
ספחנו את השטח הזה לממשלה ישראל וצריך למגנות בו כמו בכל מקום
מושל צבאי.

דוגמתו שנייה ירושלים. עשינו בה כמה פעולות, מינינו כמה רשות, ולא מיתנו של דבר, מבחינה בינלאומית מפקד ירושלים הוא השולט בה. ודבר זה אינו טוב. צריך למונת בירושלים מושל צבאי, צריך להושיב בה נציג הממשלה הדתנית. תקראו לו מושל צבאי על יסוד החוק הבינלאומי. בשיתמנה אדם לתפקיד זה - דברים רבים יימנעו. ירפסנו מיד היוצרים ויוזם משטר אזרחי ויהודי ישוב לחיים, שיש בהם טדר ומשטר. עתה, כשאדם רואה שהכל הפרק - הוא נהג מנהג של הפרק. כשהרכוש הפרק ואין לו בעליים - הציבור והממשלה אינם דואגים לו ואינם שומרים עליו - מפני מה לא יהיה כן החפרק? איןיח לו עד שיאבדו זו הפטיכולוגיה ופטיכולוגיה זו אין לה אלא תקנה אחת - שלטונו, שיקח את הדברים לידיו ויהיה דין ויהיה דין והערביינים ייענסו. באופן אחר לא נשלט על המצב. אין אדם חרוצה לירוח במישור, אבל אם, למשל, מפקד אותם הבחורים, שאנו וחרגו, היה מgeb טיד ואוטר את התיילים ומעמידים לדין - היו לנו מנגעים דברים רבים. (ד. בָּנְגֹרִיּוֹן: הם נאטו ותוועדו לדין).

ענין אחרון. מי שפתחן מן החוץ בכל העניינים הalış אין יכול למצוא הסברה לבריחתם של העربים. 300 אלף ערבים עזבו מקומותיהם. מקבל על הדעת שהביאו אותם לידי בריחה, משום שסדרו, אנסו, רצחו, גרשו (ד. בָּנְגֹרִיּוֹן: ברחו ערבים גם ממקומות, שלא נגעו בהם לרעה).

רבותי, ידוע, שבכל העולם האיכר אין בו רוח מՃתו. שורפים רכושו והוא את מקומו אין ס nich. האיכר הטלבוי, המוכר לי, אין בו רוח. אין ס nich מקומו. וכך לפנינו חופה, שברחו אברים - מדוע? (ד. בָּנְגֹרִיּוֹן: הארכחים ברחו בהמוןם מכפריהם). ברחו בהמוניים לא האיכרים, אלא חשבוי הערים. היהתי מציע לעשות חוקה, מה גורם לבריחת העarbim. (מ. שרתוכה: נעשה בענין זה חוקה על-ידי האו"ם). אני מרצה לעצמי לומר, על יסוד כמה

מקדים, שנתקבלתי בהם, שאיני מאמין בחקירות הש"י. איני יודע מי אחראי לכך, אולם יש לי רשות, על-פי דבריהם הידועים לי ואתה, אתה, איבך יודע עליהם, לא להאמין בחקירות הש"י. איני מסתמך בחקירות הש"י והייתי רוצה, שהחקירות האלה ייעשו על-ידי אנשי, שאיש מקודם איבך מפלס בכוונתם, התמצאותם וכשרונותיהם לחקור דבר עד הסוף, כדי להציגו לאמת. איני מעוניין בחקירה פרטנית, אלא פנימית, שתיעשה למעבנו, כדי שבעד, כדי להציגו מפוזנו.

השער. מ. שפירה:

לא פעם דרשונה אנו דשים בבעיה זו. ויש לנו הרושם, שהדיון יותר משווה בא לשם תכליות, הוא בא לשם השקפת המזפון. אל נרמה את עצמנו: קיבלנו החלטות לפני כמה שבועות, החוזר נשלח לפני כיבוש דמלת ולוד, ושותם דבר לא נשגה לטובה - מוחץ לנצרת, שביצלה בזכות עצמה (ד. בן-גוריון): חל שינו' בהרבה דברים) - יתכן שאיני יודע, אבל אין לו לדין אלא מה שעיניו רואות, ולפי מה עמי רואה - לא חל כל שינוי במאב (שוב פרט לנצרת). בדרך כלל אני מעריך מאוד לימוד זכות וסיגוריה על יהודים, מה שעשה מר בן-גוריון, אבל סיגוריה על מעשים כבון אלו איימה רצוייה, לא ככל האבות צבא ישראל. זאת אנו צריכים להנידיע לעצמנו. זה היה שאל מר בן-גוריון להՁא הצעבי וצבאות אחרים אינו לטובתנו. הימי עדר-ראיה לשני כיבושים צבאים במלחמות הקודמת - של האב הגרמני ושל האב האדום. הכיבוש הגרמני עבר ללא פרץ וצורך. אחד-כך באו הדרושים - הם כבר הירשו לעצם מעשים ידועים, אבל בתחום מסוימים. אם צבאות אלו כך, קל וחומר לצבא שלנו. מה אמר דרך אגב מר בן-גוריון, שטוביים שבנו בכallow, זה דבר מודיען ביותר. איבך מאמין, שבירות בלבד נעצב את הסטייכיה הזאת. דריכה לבוא תגובה ציבורית-תרבותית, דרייך לעורר את הלבבות, שיבינו לקראת מה אנו הולכים. פקודה היא פקודה, אבל בפקודה בלבד לא סゴי. אם בנסיבות לא קרה מה שקרה במקומות אחרים,

הרי לא בלבד מטופם, שגייתה שם פקודה לירדות, אלא, מטופם, טאותו יהודו. הדרזה לשודד ידע, שעוז בנסיבות עלול לעשות רושם בעולם מבחינה מדינית. שיקול זה אף הוא שימש מעוזר, אולי מעוזר יותר גдол מאיום ביראיות. כדי התרבות בזאת חייבה להתרך בפועל הסברת בשיטה זו, גם השרים הקרובים לעזיני הצבאה זריכים לדבר על כך. אם יסתפקו בפקודה - לא תיעזר המגפה; לטם כך יש לאחוץ באמצעות רוחניים יותר. יש כאן משבד רוחני קשה של הנער שנלו, העולל לתת אותן אמותיו עוד שניים רבים, ואנו חייבים לעוזר בעדו מעכשו, בעצם ימי הקרבנות.

השר מ. בנטרוב:

ראש הממשלה צדק אמרו, שצבא בלבד אין מספיק. אבל כבוד לחוק אף הוא מכשיך ביזוע. שום מדינה בעולם אינה יכולה להתקיין על כפיה החוק בכוחו. אנו יודעים מנסיוננו: חוקים של ממשלה המדדאס שאמרנו, שלא נשמרו אותם - לא היה אפשר בכוח הצבאה להכריחנו לכך. הבעייה היא להבין את הציבור, שיש רצון לשמר על החוק, ואת הדבר הזה לא עשינו. הציבור אינו מאמין, לנו רוצחים למגעו את השוד וכל הכרוך בו; הוא חושב, לנו אומרים זאת מן השפה ולחוץ. אילו היה רצון, היו משתמשים באמצעות דוגמה. עוד לא שמעתי שרראש חטיבה או ראש בדור או ראש מחלקה ייאסר ויענש על מעשים, שעשו חייליו. כל מפקד צריך לדאות את עצמו אחראי למשי החילונים הנתונים תחת פיקודו;aggi מוכחה לוWer: הדרה נפתחה מלמעלה;

היא נפתחה, לדעתו, מ חיפה, כשהוא הפוקדה להחרים את כל הרcosa הערבי להטלה, והוציא כל הרcosa הערבי בבחות, גם של ערבים, שנשתiidro בחיפה, מתוך ההנחה, שערבי היושב בחנותו לא יגעו בו. ביוון שנשלחו אלף חיילים לעשות את הדבר, והמ לא היו מוכנים לכך, כל מי שנכנס מילא כייסו; ואם הוא מילא כייסו ברcosa שהוחדר רישמית להטלה, הרי כמעט כל מי שעמד בקרבתו רצה אף הוא למלא כייסו. אם כן ההפרות

התחילת מלמעלה. מעשים טוביים לא תמיד מלביקים, מעשים רעים מלביקים. כמובן, שהמצב שופר; אבל אפשר היה לנורא את הרע בשלב מוקדם, אפשר היה להחדר את המעשיות האלה בעודם באיבם. הדבר לא עשה. ואינו סבור, שהיה צריך לטלות דבריהם; אילו נתלו חטעה אגשיים ופושרו חמאת מפקדים לפניהם אדישים, לא הייננו מגייעים למתה שחגענו.

אני מתפלל גם על עמדת האנשיות, שיש להם

גישה פוליטית בעניין זה. איך בראה הדבר עיני העולם? אני מבין את כל הקשיים; יש כפרים, שנמצאים בהם ריבוזים של האויב. אבל יש

אמונות בinalgומיות כיצד לנחות בימי מלחמה באוכלותה הארץית.

וזדי, קל להגיד. היטלר היה הראשון, שהמציא את המושג של מלחמה טוטלית, שלפיו צריך לשකול כל מעשה מבחינת יעילותו הצבאית-הפוליטית בלבד, וכי ראוי בכך לעמוד במצב כזה, שיאמרו, שאנו נלחמים בגין

לאמונות הבinalgומיות? וכל מה שאנו עושים הריחו בגין אמונות הבinalgומיות! חזר האומר, שאיננו אחראים על אספקת מזרכות לעربים

ברמלה, הוא בגין מוחלט לאמונות הבinalgומיות בשיטה זה. מנקודת

ראאת של הערכת כוחות – הגזoon במלחמה בא מההבדל משקל הכוחות של

שניהם הצדדים, ופעמים החלטת התנגדותן של האויב השובה לנצחון יותר

מחייזק הכוח התקוף. אני משתום לפעמים, שדבר כה אלמנטרי, שהוא

בהוג בזמן המלחמה בכל העולם, כמו "מלחמה פסיכוןית" ("סיקולוגיה

וולפר") – אצלנו איןנו כלל. קיימת עית פליטים; שלום מזוין במשך

שנים יعلاה לנו הרבה יותר ממועד לעזני פליטים ועשית המעשה הדרושים

בכדי שהעגין ישתח ויחול שיגוי בהליך הרוחות. יש לנו עכשו

ההזדמנויות ויכולת, לאחר שהוכחנו כוחנו במלחמה, לשנות באופן יסודי

את הגישה שלנו ולהוכיח לעربים, שתוכנו כברנו. אך צריכים ליתן

דעתנו על כך. אין לי כל ספק, שם גגי הטעם, יהיה ויכוח על

גבולות, על סדרים וכו', ובגמר כל הויכוחים תעמוד שאלה החזרת הפליטים,

ואיש לא יתפרק בנו כשגענה בשלילה. (ד. בן-גוריון: עומדת גם שאלה

של חזרמת רכוש היהודי במצרים וגירוש יהודי סוריה למחרות!)

ודאי, אבל אם נגיע בכל שאר הנקודות לידי המכמ' וחסדר, לא נתעקש
בעמלה שלילית להחזרת ערבים; יהיה לנו להשלים עם זה, ואם יהיה
לנו להשלים טמילא יוקם עליידי שר המיעוטים. בכל סיום יהיה מפקד
צבאי בועל דעה מכרעת בעניינים צבאיים, אבל לא יתעורר בעניינים האזרחיים
של האדמיניסטרציה.

אני תומך בהצעה לחייבת חבריהה הערבית.
טרנספר זה עניין ליהודים; אבל פה נעשה הדבר בנסיבות המלחמה - פתאות
נעימות כל האוכלוסייה הערבית 48 שעות אחרי הכיבוש. אני יכול להסביר
בריחיה עד שחצבאו מגייע למקומות. אבל בערים כמו רמלה ולוד, למשל, היו
בזמן הכיבוש כחטפים אלף ערבים והייתה להם אפשרות במשך ארבעים ושמונה
שעות להירוחה, שלא יעשו בהם שפטים; ואם יאזרו שני ימים אחרי הכיבוש
- הרי זה משום שניצטוו לאזאת. לפיכך אני תומך בהצעה מרד גריינבוים,
שתחייבת קיימת פנימית של מיטיבות חבריהה ונדע את העניין לאשרו.

השער מ. שרטום

בנוגע לשוד - ברור, שפוגיעתו בנו עצמנו
חשובה לנו אפגיעתו בערבים, ואין לשער את
גודל הפגיעה המופריה, שהדבר גרם לנו. כל עניין חמנותה הערבית בא
עלינו בחתקע, לא היינו מוכנים לה. גם אשוד בא עליינו בחתקע. אבל נדמה
לי, שזמנן רב היה עמידתנו עמידה של אזלת-יד. ההתקברות באה במאוחר
מماוז, טוב שבאה במאוחר משלא באה לעולם. נקזה, שנוצרה תשמש מיפנה
לא לגביה מקומות קדושים בלבד אלא בכלל, יש שם ישוב ערבי וזה נותן
לנו משען מוסרי. איINI יודע מה נשאר עוד לכבות. בידינו ירושלים,
יפוא, חייפה, עכו, טבריה, צפת, נצרת, רמלה, לוד; נשתיירנו - באר-שבע,
זה, מג'דל, בית-לחם, שכם, ג'נין, ריחון, טול-כרם. אבל אנו צריכים

לדעתי היטב, שהייתה פה חנכה רבת ואפשר היה למנוע את הדבר בזמן
הרבה יותר סוקdem.

בנוגע לשאלת כולה עליינו לקבוע כי מדיננו ברור,

למה אנו שואבים: אם אנו שואבים להחזרת העربים או לאידחזרתם. לדעתנו
אנו ארכיכים לשאוף לאי-החזרת העربים, וזה מחייב מסקנות - מושב שנחן
דעתנו על כך למפרע; נראה לטוחה שאנו משלימים לא כאילו כפונו שדר,
אלא אנו שומרים הבטחתו.

יש בזאת כמה איסטטיקיות, אולי הגיע החזן, שנחן

דעתנו על טעם ומחן להקמת ממשלה ערבית חמשית בחלק הארץ של ארץ-ישראל,
בהתאם לחלטות 29 בנובמבר. (ר. בונגוריון: דבר זה חורגו סמסגרת הדיוון)
ביחס להצעות - בדרך כלל אני תומך באותן הצעות,

שהביאו שיטרת. אבל נתרבו בכמה דברים עיקריים. האבא יש לו זכויות
גדולות בזמן מלחמה, יש לו טמכויות גדולות, אבל אין הטמכויות הללו
חלות ישירות על השלטונות האזרחיים, על האזרחים. מה שצרכי
האבא, - לקבל מידי השלטונות האזרחיים. כל העיניים, שבין האבא לבני
הארצית הארץ, פידורם דרך האינדור של שלטונות הכיבוש האזרחיים.
גם בעניין זה יש אמונה בingleomich, האומרת, שכל שטח כבוש פועלך שלטונו
כיבוש לאדמיניסטרציה אזרחית. בעה זו קיימת קודם כל בתחום המדיננה
הייהודית. יש, למשל, חלק עברי בחיטה - אני רוצה לדעת מי שולט שם?
הרשות הוא, שחילק הארץ בחיטה נמצא בידי האבא. דבר זה טען ביטול.
אבל יכול לדרש מושל המחווז לדברים טופיימיים מתחינות צבאיות ובתפקידו,
אבל המושל הוא הקובל; והוא מושל-מוחוץ רגיל. חיפה נמצאה בתחום המדיננה
הייהודית. שלtron שם צריך להיות בידי השלטונות האזרחיים. הם הם מומנים.
או הקצינים ולא האבא. ואם האבא יש לו תביעות, עביר אותן דרך צינורות
צבאיים. על כך אני מזכיר להחלטת.

בנוגע לשטחים הכבושים שמחוץ לתחומי המדינה -

באופן פורמלי צריך להקים שם שלטון ביבוש אזרחי. אני מאמין, שלטונו זה לובי החתנחות. מנותת שלוש מאות אלף נפש וחרובדה, שהם מומלים עכשו על שכם אחרים - זה אחד האכיבושים הגדולים שלנו במערכת המדינית והכלכלית, שבינינו ובין מדינותו ערבי והחקם הערבי של ארץ-ישראל. גם אם לא יעלה בידינו למנוע חזירתם של כל אלה - ואני כובע להנitch, שלא יעלה בידינו - עליינו למצות את מלאו כוחה ממצב זה. תחיה לנו מערכת, נניח, בנוגע לגבולות - אנו יכולים לנצל במערכת זו את חזירתם של הערבים; זאת אומרת, אנו יכולים למכור במתיר יקר מאוד את הויתור שלנו לגביהם החזרה אם נדרש להחזיר חלק. אי-הוואת הקלף הזה פן היד מחייב אותנו לעמידה קשה; אין כאן מקום לעמידה קללה. את ההפרוגה, למשל, אני רואה ככenna גדולה להחלה המתנגנות של חזירים, הטמננות, העוללה להתחיל מדברים קטנים, והיא עלולה לגרום, לכלח ולגדל בחיקמה, עד שלא יוכל להשולט עלייה. אם כן, עניין זה מחייב קפדיות מרובה והכבדה ועמידה קשה מאוד, מפני שאחרת לא יוכל להשולט על המצב, וניגרף, וזה תחיל שוב אנרכיה ושוב שוד ורציחות ובכל מיני דברים, שלא נינח מהם ולא יוכל אולי בשום אופן להיפטר מהם. עמידה קשה פירושה גם לא לפנק את הערבים שנשארו. במובן אנו צריכים לשמר על מינימום תרבותי. אי-אפשר להפסיק את אלה שנשארו, לא יתבע שטח של אלימות, של ליח דין וליח דין; אבל אנו צריכים להעמיד את הדבר הזה על מינימום ולא על סכימים. אני אומר את הדבר בכלל שיקול הדעת: את מינימום עליינו לחטיח, אבל מינימום ולא סכימים, כדי שלא יצא, שבאן גז-עדן לערבים גם בתקופת המלחמה. כאמור: יש מלחמה, ועלינו רובצת מעצמה עצומה. והערבים צריכים לחסוב בראיניות: אולי בכלל זאת לא נחזור ולמה אנו חזרים, מטה לחנו נשבר,

נחפש מוצא בארצות אחרות. צרייך בהחלטת לעודד הלק"ס-מחשות בזאת ולמנוע דברים המעודדים הלק"ס-מחשות אחר.

ולשוני עניינים מסוימים. כבר אמרתי כמה וכמה פעמים: פינחאל מרכזִי של השטח הנכבר כמורסֵץ צבאי ולא כמורסֵץ אזרחי. אני מדגיש כמ"ז פסֵץ צבאי ובעשו פנים ואופן לא כמורסֵץ אזרחי, מפני שעדיין אין לנו סכרייזִים על פיפות שטחים אלו למדינת ישראל. אני מבחין בין פיקוד ובין מישלָע' אמיישל הוו שלטון צבאי, ותקידיו של המושל הצבאי הו לא לדאוג בראש וראשונה לבתוחן - בכך דואג ספקה במקום - תקידיו של המושל הצבאי לדאוג להנחלת נוכחות של עיר, למינימום של צרכיהם, לחוק וסדר, למשפט, למשטר, לנקיון, למניעת כל מיני מעשים פרועים זה מצד יהודים זה מצד ערבים, וחואיל וזה ביבוש צבאי ולא פיזורו (אלא אם בן חיינו מפתחים את השטח למדינת ישראל, וזה אין הבדל בין יפו ובין תל-אביב, בין לוד ורמלה ובין מתח"קוה וראשון לציון), ואני צרייך להיות תפום לשיקולים צבאיים, לשיקולים האבאיים דיinem להיות מכריעים; אבל מסגרת השיקולים הצבאיים כוללת דאגה זה לחאים זה לרכווש. ולשם כך צרייך לייחד אגף במטה, אחד אגפים החשובים בר. אני יודע, שהיה קושי לסוזא איש. המצב הוא, שאין כל ריכוז בעניין זה. (ר. בן-גוריון: שאלת מר בנוטוב היא לגבי חיפת הנמצאה בשטח יהודי) לא בן עבו. ואם נזכיר על ירושלים, אם ניצור מעד משפט מפויים בירושלים על דעת עצמנו בלי לחייב לאישורה של אונסליה, "אני אהיה بعد שווין בין רחבייה ובין קטנו". לא בן לוד ורמלה. אני אומר: יש צורך ביד מרכזת. אגף במטה. במקרה, אם ישאל אותו מישחו מבחן, אם ישאל אותו ברנדוט, או מישחו בליק"ס-אכטס ישאל את עיבן, אין מתנהל הדבר אצלם - הרי אחד שני דברים: או שמתשובה תהיה לא-אמת, שיש אצלנו פינחאל השטח

הנכבר, או שאריך להודות, שאין מינהל. בין כך ובין לכך זהה בושה -
בושה לומר לאדם ובושה להודות על האמת בעניין זה.

אני מקבל בהחלט את ההצעה למינורי קזינום מדיניות
בחטיבותה. אני רוצה לומר לבן-גוריון: אין זו שאלה, שתוך סערת קרב
ימשו בשרוולו של המפקד: אל תעשה זה ועל תעשה זה; אם חק אין יהיה
פיקח וזריז, איש צבא ובעל חזש מדיני אחד, ידע גם חוץ סערת קרב
מה לא לעשות, כדי שלא תהיה בכיה לדורות. אבל יש גם שאלות, שלאחר
סערת קרב, יש כאן בכלל שאלות מדיניות. הרי דוגמאות אחותן אני קורא
בעתוניו לאחר הザקרים, שבשעת שחדרנו ונפתחו לקולח נמצאו שם שבע עשרה
גויים של חיילים הרוגים ונחרדר, שאלו הן גזירות חיילים, שהלגיון
לkeh אומם בשבי. זה נחרדר אחותן והיום יש כבר מאמר ראשית באחד העתונים.
בשאני קורא דבר כזה בעTHON אני מתחילה לחקור. עוד לא הגעתי לחקר
הענין; שמעתי, שבכיבוש קולה נהרגו כמה חיילים ואנשי שלנו
בנסיבות לא הספיקו לדאוג לגזירות, ורשמו אותם בנדיריות; כשהאזור וכבשו
את קולה מצאו כולם הרוגים. אבל אין לי בטחונן, שזה בדיקוק כך. אילו
היתה השוטת-לב דחוופה בעניין זה היה הדבר מחרדר בנסיבות יתרה. יש
עוד כמה בדברים כאלה המכחיבים גישה מדינית. נניח הפרות החפוגה -
אי-אפשר להשווות כלל את הדיניות והחשבונות, שמקובל המתנה, למה שמחפרסתם
בעתוניות. מהדיניות זההשבדנות הצבאיים אי-אפשר לקבל שום פוגה.
בירושלים המנוגנו פסודר, בנסיבות אחרים אינו פסודר. אני הודיע
על 37 הפרות בירושלים ועל 25 הפרות בשאר הארץ - הדיפרנסורציה
ברורה. זאת אומרת, בירושלים רושים ובקומות אחרים אין רושים.
בסק הכל יש לנו 10 חטיבות; בכל מטה של חטיבת ארץ' להטייל אם הדבר
על אחד וקזינום, קזין המודיעין או קזין המבצעים, אבל ראוי יותר,

שמעונת קצין סדייני מיוחד לדברים אלה, שיתיה קשור לארכום האנשים במרקז המטפלים בכך ותחזק מונחה יותר ברורה, ואפשר יהיה לחת הוראות יותר יעילות.

השר הרב י.ל. פישמן
אני פניגזר לבב המעשים, שנעשו על ידי
הבא. המלחמה משמשה על נסחו של האדם.
חקרתי ודרשתי מה היו פנוי הדברים בנצרת. החאלחה בנצרת הייתה מושם
שלא ניתנת רשות להיבנים לעיר אלא לבמת חיללים. סופר לי, שבכמה נסיבות
לא היו גניבות, אבל נקבעו חפונות קדושים. יחנן שאנו רשאים לומר
לעמננו, שאיננו אשימים כל כך "כזאת היא המלחמה". ואני מאמין על דבר
גרינבוים לדבריו על הברית "כך היא דרכה של מלחמה. ובמי הנרא
ערבים מחדדים יותר מאחרים".

ראיתי את עיידי ההצעות של פר שיטרית -

הם ראויים לחשומת-לב. יחנן, שמשתו מעון תיקון זה ושם, אבל לא
געבור כאנ על כל סעיף וסעיף. צריך למסור את כל ההצעות לוועדה הקיימת.
אני מוכנים עם פר שרתוכ, שיש למונת בכל מקום קצין אחראי לעניינים
אלה במיחזור. אם אני טועה, גם פר שיטרית מציר את הדבר באחד הסעיפים.

השר פ. רוזנבליט
אתחיל מהערות משפטיות אחדות. בפרקודה שטח
נטוש יש סעיף האומר: "רשות הממשלה להבריז

בזו על כל שטח או מקום שנכבש, נכבע או נעצב כמפורט בסעיף 1 (א)
בשיטה נטוש, ושהבריזה על בן, ייחשב אותו שטח נשטח נטוש לארכבי פקודה
זו וכל חקנה שתחזק לטיה". להלן נאמר: "לארכבי פקודה זו רשאית הממשלה
להתuil בזו על כל שטח נטוש את החזוק קיימים או חלק הייננו", למעשה עוד
לא עשינו זאת, עבשו הגיע האמן, שנכבר על כמה שטחים בעלי שטחים נטושים.

לשם כך צרייך לקבל ממשרד הבטחון חגדורה גיאוגרפיה של תשתיים אלה. אז נוכל להזכיר עליהם בעל טחונים נטושים, ואחר-כך לפרטם צו ולחטיל עליהם את החוקים שלנו.

כאן מתעוררת השאלה אם האדמיניסטרציה תהיה צבאית או אזרחית. אך טרור, שהחוק הבינלאומי אינו מחייב שטנון אזרחית. בשטח היבשתי שמקורו לפידינה האדמיניסטרציה דינה להיות צבאית. אנו הנחנו את השאלה הזאת מתחילה, ולפי פקודה זו אנו יכולים להרכיב אדמיניסטרציה צבאית או אזרחית. אני אומר: המואר צרייך להיות "מושל צבאי", אבל ככל פניהם אפשר למואו פידור, שהמושל יקבל את ההוראות מהממשלה ולא מהטנה, האבא שלנו, בכל אופן בטעות אנו מסוגל מבחינה ארגונית להשחלת על העניין.

הצעות טריטוריה, שבחלקן גדול אני מקבל אותן, אני מציע להעביר לוועדה וליפנות בוחה וועדה להחלטת בהן, שבאותן שהענין לא יהיה טעון שוב דיון של הממשלה.

אני תומך בכל מה שאמר טר שפירא בגנוגע ל הסברת. אנו צריכים לפחות במעט הסברת בין הצבא ודוקא עכשו, בימי החפוגה. טוב יהיה אם ראש הממשלה יחתוך קצת לעניין בעצמו, יקרה למפקדים וידבר לפניהם. אבל זה, כמובן, לא מספיק. צרייך לפחות בפעולה הסברת גדולה ורחבתה.

בגנוגע לשוד - כבר נאמר על ידי טר בנטוב, כי לא יחנן מצב בזאת, שפוציאים מקודחה והעובריהם עליה פטורים. זה הורס כל צבא. אי-אפשר לתרע את הדבר בעירותו של צבאו. המפקדים, שהיו אחראים בלוד וברמלה, עם כל הכרת הטובה, שאנו חייכים להם, צרייך לסליקם אחרית אפשר, כמובן, להצדיק כל דבר. אנו צריכים ליצור מפורסמת על ידי הסברת, אבל גם על ידי הטלת עונשיין.

השתוממתי לא לשם עמי שר החוץ הצעה בעניין

חרישת כפרים חוץ כדי החפוגה. איןני יכול לחשך לעצמי, שהדבר לא יגרום לנו נזק פדיני. השבתי, שהוא רחיב את הדיבור בענין זה. למעשה כבר הングר לכך מר בנטוב, ואני מצטרף לדעתו. העניין בכללו מפוקדק מאד בעיני, מה גם בתקופת החפוגה. ואני דרש עניין זה האבעה הממשלה. איןני מקבל את העונשו של ראש הממשלה להעביר את העניין להחלטת הוועדה.

ראש הממשלה ד. בנ-גוריון קודם תתייה, כפובן, החלטת עקרונית.

שר פ. רוזנבליט אשר לכו הפליטי, שעליינו לקבוע לגבי החזרה העربים. אני חושס מאד, שככל מה שעשא עד עבשו יתנקם בנו קשות במשא ומתן המדייני האופוי. אני מפוקדק מאד אם דבר זה עשו אפילו לשפט עדמת מיקוח ממי הסברות שר החוץ. אני מפוקדק אם נוכל להתנגד לחזירתם במידת שירצו לחזור. והייתי מיעז לנkom עניין זה קו פוליטי זהיר, כי איןנו יכולים שערת בזאת תחא סרבנה. אם יוצע טרנספר, הרי זו שאלה אחרת. מדיניות של התנגדות לחזירתם אחרי המלחמה - איןנו גורם.

הסר הרב י. מ. לוין העניין חמור מאד, כפי שכבר הודיעו כאן על-ידי הנואמים שקדמוני. סוף-סוף עליינו לדעת, שלא בכלל הגזאים ישראל. טריה כבר העיר, שהדבר מעמיד בטכונה את היהודים בארץ ערב ומרכז שונאים. נגידנו. אני תומך בחצעות, שהציגו השרים קפלן, צילינגר, שיטרית. אני מוכנים להצעת שר שפירא, שיש לערוץ מפע הסברה באבא ובציבור. בשירגיון את חרדה הממשלה יבינו, שזה לא נכון. שתיקתנו מתרשת כהודהה.

השר מ. בנטוב

שר החוץ לא ירד לדעתתי. לא חתונגדתי לאדמיניסטרציה
צבאית מיוחדת לשטחיםכבושים, אלא אמרתי שדיינה
להיות אזרחית במחוזה. בגרמניה, למשל, האדמיניסטרציה שיכת למיניסטר
סיעוד, לא למיניסטר המלחמה. (מ. שרתווך: גם אני מאמין למינורי אנשים
אזרחיים לתקמידם אלה). צריך להיות קשור למטה, אבל לא קשור במטה.

השר ב. שיטרית

הבאתי עובדו; לא המכורוני להקלות אותו עצמוני -
המכורוני לחתם חמוש עד כמה שאפשר מתחילה למציאות,
כדי שנוכל לומר: נחשה דרכנו ונקורה.

אני שמח, שמר שרתווך הזכיר את עניין הנהלת השיטה
הכבש. אזכיר לכם, שעוד לפני כמה שבועות העזתי לקרו לפוקודתו זו פקודת
השיטה הנכברת, אותן לא הפטמות והחלתו, שהפקודת היקרא בשם פקודת השיטה
הנטוש, חשותם, ש"נכבר" סובל טמעות של איבה. אני שמח, שסוף-סוף עליינו
למפללה הנכונה. כל דאגתי היה לרכוש, לדעתתי, אם יש לקחו - תקח הממשלה.
כל יועץ מדיני (אני מוגדר אותו כצבאי)他知道 בידו
רשימה, כדי שידע בכל מקום מי הם יידידינו, שנור יכולם להפיק מהם חועלות
ולקבוע אליהם ים סיום, וכי הם שונאיםנו.
לשאלת הרiyת כפרים - אני מקבל אותו והוא, שחייב

מר איזילינג.

בנוגע להתחזקה ערבים. בשעה זו אין לנו להתחזק
ערבים, פרט לבודדים. למשל, ערבי הנמצא כאן ואשתו ובנו מוחז לתהום -
במקרה זה כותר להרשות לו להביא את אשתו ובנו. הגשתי רשיימה של סקרים
באליה ובקשת לבודק למי אפשר לחתם רישיון ולמיஇאפשר. אבל בדרך כלל,
אין להתיר חזירותם של ערבים בחסות המלחמה, ויש לחקמיד, שעربים לא יסתננו.
אבל אין לי שום טעם, שהייתה לנו מאבק מדיני קשה בעניין חזיקתם של הפליטים

הערבים. עיבודתי הצעה מעשית ובתבוחתי על כך לשר המנים. אם יכופר علينا חזירתם של העربים, יכח לנו לעמוד על כך, שיחזרו הערבים תושבי הארץ, ולא זרים. ועליינו להיות מוכנים לכך. השאלה כיצד לבצע את הדבר. ישנה קריטיטה של ברטיפי-טזון, בעידיות יש רשות של משלמי כספים. אם נקיים עכשו מנגנון מיוחדם לכך בכל אחת מהערים הכבושות (באפת, בטבריה, ביפו, בעכו וכו'), נוכל לערוך רשימה מחרת או יותר מדויקת של הערבים תושבי הארץ על יסוד רשותם שבעיריות, הרשות של קאינן המחווז ושל הוירקו. עובדה היא, כי בנס-ציוונה, למשל, על המצריים במפרץ נפלים על הערבים תושבי אפקוט; בתיפה הפטחר הערבי היה כמעט כולו בידי דמשקאים. מר שרhook אמר, שלא פנדק את הנשארים. איןנו דורש לפנדק אותם. כל מהשנוי דורש הוא יחס אנושי. לדעתו, לא זו בלבד שאינוanno טנקים אותם - במקרים רבים מתחממים אליהם באוצריות, שטחים, שיש בהם אוכלוסייה ערבית ונמצאים בתחום המדיינה - כמו חיפת, טבריה, צפת - אין לקרווא בשם שטח אויב או שטח נכבש. השם נכוון לגבי ערים כמו עכו, יפו או נצרת. אני מופך בלב שלם בהצעת מר רוזנבליט - לנქוב בשמות השטחים הנכבשים ולהוציא צו מיוחד. שלחתתי לכט רשימה בדבר השטחים הנכבשים והביבוח הצעה צו; לצערנו, שום דבר בעניין זה לא נעשה.

אשר להצעותי - הצעה למפורר אותו לועדת

נכונה היא. השירות חברי הוועדה יבדקו את התוצאות ויתחלטו מה שיתליכנו.

ראש הממשלה ד. בן-גוריון אני מתנגד לМИחים את השוד אך ורק לאבאו.

הגע עמוד הרבה יותר. חותמים בזאת טובי אנשינו.

אנשים לא-לוחמים שודדים לא פהות מלחומיהם. נלחמתי מחותעת זו. לא חשבתי שהיתה כך, אבל כך הוא.

אל נחפץ בענין חזירתם של העربים, אצלנו עוברים סקיאוניות אחת לשנית. אנו עומדים במלחמות, מלחמה עדין לא נטהינה, אין זו מלחמה בכלל המלחמות. היא לא מתחילה בהבראת מלחמת עליינו מצד איזו מדינח, שלחה צבא להלחם בנו - הדבר מתחילה במשי טירור נגד כל יהודי, מתחילה רملיה, ולוותה רטלה לא היו לבושים מדים, ואייד-אפרר היה לעתם שבויים בהתאם לחוק חビルנלאזרי. וחילינו הלוותים עוד לא גמרו מלאיהם. ואל ניידה בהם אבני. לא נכון מה שאמר מר בנטווב, שהשור התהיל אחורי החלטה להחרים רכוש, - היה שוד כללי בחיפה קודם לכך, העربים בחיפה ברחו. אני بعد חקירות מביבות הבריח, אבל הם ברחו. וג'ניין ברחה - היא לא נכבשה; מתקרבנו לג'ניין - כל ג'ניין ברחה. יכול להיות, שמעתה דיר-יאסין חשיע, אבל איINI מאמיין, שזה בלבד גרם לבריחת. אל נטהר. עד עבשו ניצחנו. אבל גם אנו בני מערובת בידי העربים. העربים עוד לא גמרו מלאיהם. המצריים ואחרים עוד קוראים לנו "טירודיסטים ציוניים" ויש להם בני מערובת - כל יהודי אסורת, יהודי מצרים, יהודי טוריה, יהודי עיראק. ברנארdot יילחם ליהודי אלה? או"ם יחבע עלבוננס? - אנו נתבע עלבון יהודים האלה על בן, אל נטהר. עוד איןכם בטוחים, ערבים שתחצירו היום, מחר לא ילהמו בכם. עוד אין שלום. מה איקרא הבהלה תזאת?

אני מקבל דעתו של מר בנטווב, שאלה יתינו האויבים שלנו. לא היו פליטים ערבים בעיראק, לא היו פליטים ערבים בטוריה. קאוכג', שעשה מעשי טירור במאורעות 1936 במשך שלוש שנים, פליט היה? אני לא מאמין שהוא ליד שלון זה רוזה שלום עם העربים; ערבים, לצערי, עוד אינם רוצחים בשлом. הם אומרים, שאינם נ眷נים לאנו מעצמה הבתוחן, הם אינם מכירים בקיומנו, ואנשי האוטה כולם נאצים, והם ישתטנו אותנו עד אחד; כל החלק הזה של העולם הוא בידי נאצים. אמנם יש

ערבים, שלא רצו להילחם, דאנו עשינו חבחנות, ושות דבר לא עמד לנו. לא גורשו ערבים - הם ברחו. יתכן, שהיו סקרים, שגרמו במקרה לבריחת אбел ביטודה היה זה באמת חופה בלתי מוגנת. מיפו לא הוציאו - ברחו לפני כיבוש העיר. ברחו מטבחה, ברחו מטבחה, ברחו מטבחה. זה דבר משונה, שבדאי מבחינה פוציאולוגית לחקור אותו.

██████████ אני נוד הרightly כפירים בסיטונאות.

██████████ ואני

بعد ועדת. מר דוזנבליט צדק: אריך להחלטת תחילתה עקרונית אם יתכן להרים כפרים או לא יתבעו; אם יוחלט בחזוב - צרייך לאחוז באמצעות חמוריהם, שאנשיים לא יעשו על דעת עצם. תחא ועדת, שחלטת על כל מקום ומקום.

לענין שבויים, שנראחו, כמובן - אין לי שום ראייה, שבויים היו. בשקרהתי את הדבר בעזה החלטתי לברר אם יש ראייה, שאלה היו שבויים, ולא מצאתי - איש במטה אינו יודע; איש במפקדה אינו יודע. אני יכול להגיד, שלא היו שבויים, אבל אין ראייה, שבויים היו. ואני יודע מי השמizia את הדבר. הlgion לא עשה עד עבשו מעשים בכלל.

עלינו להחליט בוגע להצעותיו של מר שיטרית.

יש הצעות, שהועדתה מוסמכת להחלטת בחן, אלא היא אדריכלה לפעול. יש הצעה שהרכוש לא יחולק לכתחילה בין המשרדים השוכנים, אלא יהיה רכוש הממשלה; כל רכוש נטרוש שנחרים - אם נחרים - לא כל משרד יתרים לעצמו. אני מציע, שגם דבר זה יהיה כלול. ההצעה היא כל חרם מחרימת הממשלה; אחר-כך יקבל כל משרד מהממשלה מה שתמגיע לו. כל רכוש בשטח הנטוש ישירות לממשלה מקבל לידיו שר האוצר, כלומר: האוצר מרכז את רכוש והמשרדים מקבלים

מכנו. יש האעה להקים ועדת לחקירת מסיבות הבריחת "אני מציע", שועדה זו תיקבע על ידי ועדת הממשלה. בוגר לחריפת כפרים, אם אפשר להרים בתנאים טפויים או לא ואם אפשר - כיצד - החוצה היא, שבענין זה תחליט ועדת הממשלה בהפסכמה.

לא הייחי נותר לוועדה סמכות בלתי מוגבלת.

השר י. גריינבוים

אני מציע, שלא קיבל עכשו כל החלטה עקרונית אלא נאפשר לוועדה לבדוק את המאבק לגבי כל נקודת. לאחר שתקבע הוועדה מספר נקודות חטוענות הריסט, אביא את הדבר לאישור הממשלה.

מציע למסור את העניין לוועדה קיימת לשטח הנטוש ולמשרד הבטחון, על מנת שבל החלטה תובא לאישור הממשלה.

השר י. גריינבוים

מציע, שהמלה יביא החוצה לוועדה, והוועדה תבחן אותה ותביא אותה לאישור הממשלה.

השר א. ציזלינג

מציע: אם לא יהיה עירעור ותביעה להביא למשילה - הוועדה מואיאה לטועל; אם מישאו חברים הוועדה יערער - יובא עניין למשילה.

השר א. ספלן

א) החוצה מר ב. שימריה נפטרות לוועדה לשטח נטוש וחיה החלטיתה.

ראש הממשלה ד. בן-גוריון

ב) למי שעוז אין מחליטים להחזיר ערבים.

ג) מטיילים על הוועדה לשטח הנטוש לקבוע ועדת מחקר למסיבות הבריחת הערבית.

ד) מוסרים אותה ועדת לחייב רריסת בפרים; אם מיעוט בוועדה ידריש להביא עניין למשילה - יובא למשילה.

•/•

בעניין החזרת העربים ינוהגו יוצא מן הכלל
במקרים של פירוד משפחות, מטעמים אונושיים?

השר ב. שטרית

ראש הממשלה ד. בן-גוריון כן.

אני מסכימ לצעת סר שרתקו, סיוקם במטה אגד
סיווחד לכל השטחכבוש; לפיה הצעת אגד המטה
ימנו בכל מקום מושלים צבאים או לא-צבאיים אבל כפופים למשלה, שייטפלו
באדריכלית על השטחים האלה, שאלהם יטוחו קציני מחוץ, כדי שיהיה
קשר גם עם משרד הפנים.

מחניך לקשר במטה הצבאות. מטה הצבאות אחראי על
הפיקוד הצבאי.

מציע, שתת מושלים צבאיים ימננו שלושה שרים:
שר הבטחון, שר חמיוטים, שר הפנים - לפחות
הצעת שר הבטחון.

מבקש לקבל החלטה בדבר מטה הסברה באזבאה ובציבור
בכלו נגד השוד.

השר מ. שטרית

ראש הממשלה ד. בן-גוריון באזבאה זה ניתן לישות, אבל אין עוזשים את
הדבר ברוחבי האציגבור - זו השאלה.

אני מבין מה מוצע בעניין השלטון בשטחיםכבושים.

השר מ. בנטוב

ראש הממשלה ד. בן-גוריון לשווה שרים ימננו את מושלים צבאיים.

אבל למי יהיו כפופים מושלים צבאיים? אם מנגנים שלושה

השר מ. בנטוב

מושלים צבאיים בשלושה שטחים, מהראוי, שיאשר אחד מוגנה על כל האדרמיינטראצייה של שלושתם.

ח' גריינבוים
אני המכתי בהצעה שר החוץ, שימונה מושל לכל השטחכבוש, אחר-כך יתמננו לפיו הצעתו על-ידי שלושה שרים מושלים מחוזיים באותו שטח.

ח' בנטוב
מושל זה יהיה כפוף ושלושת השרים?
מי ימנה את המושל הצבאי בכלל ולבסוף
יהיה כפוף?

ח' שרtron
לא מושל אלא מנהל השטח הנכבש, "ראשת מינהל השטחכבוש; ימננו אותו שלושה שרים, והוא כפוף לשר הבטחון; על ידו נציג המיעוטים ונציג האדרמיינטראציה הכללית.

ראש המטה ד. בן-גוריון
הצעות מר גריינבוים אומרת: במטה יש אוגן.
ראש האוגן שלושה מנהלי מטה מהמנהלה הפטנט שלושת השרים; הוא מציע מושלים לכל השטחים האלה - גם הם בחלוקת שלושת השרים; כל מושל יש לו שני קצינים, אחד מנהלה על-ידי שר המיעוטים, ואחד על-ידי שר הפנים.

ח' בנטוב
אני بعد השיטה האנגלית בעניין זה. אני מכיע, שתהייה ועדת של שלושה שרים; ועדת זו מנהלה המנהל הכללי של שטחיםכבושים, והוא אחראי בפועלו בפני ועדת זו של שלושה שרים.

עוברים להצעה:
להצעת השרים י. גרינבוים מ. שרתווק - 6;
להצעת שר פ. בנטוב 12;

מ ה ל י ס י מ:
1) הצעות השר ב. שיטריה נסמכות לוועדה לשטח
נטוש והיא הפטסקת.

2) לפט שעת אין מażירים ערבים בלבד במקרים
זואים מן הכלל, מטעמים אישיים.

3) שר האוצר מקבל לידיו כל הרכווש בשטח הנטוש
השייך לטומשלה והוא מחלקו בין מחלקות הממשלה.

4) הוועדה לשטח הנטוש תיקבע ועדת לחקיקת^{קוחטט} מוסכבות
בריתות ערבים.

5) הוועדה לשטח הנטוש תחליט בעניין חרישת כפרים.
ההחלטה פט אחד - תואא לפועל; לאחרת תרובה השאלה
להברעה הממשלה.

6) במטה הכללי יקום אגף להנחלת השטח הנכבש.
מנחלי האגף מתמנה בחסכמה שר הבטחון, שר המיעוטים
ושר הפנים. מנהל האגף ממנה מושלים צבאיים
לשטיי הכיבוש, בחסכמה שלושת השרים הנ"יל. ליד
כל מושל צבאי שני קצינים, אחד מתמנה על-ידי
שר המיעוטים ואחד על-ידי שר הפנים.

השר א. ציזלינג
הצעתי, שנdag לאקים מעכשו נציגות של ערבים
שבתוכם המדינה ונחזר לקרה שיתופם במוועצת
המדינה.

ראש הממשלה ד. בן-גוריון אני מציע, שנדון תחילת על הצעה זו בוועדת השטח

ד. הפרדה התקיידים בין ממשלה ישראל

לבין הסוכנות היהודית

ח'ר א. קפלן

עלינו לאשר את הצו הר"פ. אטמול שוב טילפן
אליו מר מורגנטוי אמריקה ותבע החלמה דחוופה.
השחיתות העניין שעניינה בטהנה את המגבית באמריקה. המגבית באמריקה בנויה
על פטור אחוּז ידוּ של האנשות ממם הנטה. בינהיים אירען קללה - נחכלה
החלמה בממשלה ארץות הברית, הוואיל והסוכנות היהודית הקציבה כספים
לדברים האפורים על-פי התקוק, כגוֹן לשירותו. בטעון או סבירתם לממשלה
אחרת, מפעידה הסוכנות היהודית את הזכות ל"טאמט אבזטשן", וכן מחבטלת
זכות זו לקרנותה. הדבר היה שמייד בטהנה את מגביה השנה. ותחילה משא
ומתן ארכן עם משרד האווצר האמריקני כדי להסביר להם, שבעם עד לפניהם זמן
קצר לא הייתה ממשלה שלנו - הייתה ממשלה מאבדאת, אבל מהיום ואילך לא
הקציב הסוכנות כספים לשירותה הממשלה. הם דרשו הוכחות. בקשר להוכחות
אלו קיבל הסוכנות החלמה, וגם אנו צריכים לקבל החלטה.

ראש הממשלה ד. בן-גוריון

בטעוף האחרון נאמר: "וכי קבלה כספים על-

ידי ממשלה ישראל מעת הסוכנות היהודית

לארע"ישראל אפורה בזאת" - האם משפט זה הוא הכרתי?

ח'ר א. קפלן

כן. מותר לקבל כספים לצרכים אחרים - עליה,
התיישבות, חינוך. פעולות אלו יכולות לעמוד
תחת פיקוח הממשלה, הממשלה יכולה לקבוע כלליים, חוקים ופיקוח. אבל
הפעולות לא יישו באינורוות הממשלה. אנו דנים עכשו בשאלת ממשלה
התיאיל - אם לקביער את הפעולה הזאת לממשלה או לעשות תחת פיקוח הממשלה.
ואנו דנים בשאלת חמורה מזו - קליטתה העליה; הדבר מחייב ריאודגניזציה
של קליטתה העליה. והוא הדין לחייב: או שתהיינוך יהיה מחלוקת מפלגתית -

ולא נקבל תמייכה, או שהפעולה נעשית על-ידי עיריות, ואנו הנותנים
תמייכה להן - על-ידי עיריות או על-ידי הוועד הלאומי או על-ידי מוסד
אחר, שאינו גוף משלתי במובן בינלאומי.

חشر א. ציזלינג

אני מבין, שהכזונה טובה, אבל צורת התואנה
לפועל " רעה. זה דבר הנעשה בתפקידו ויש בו
משמעות קשה בהרגשות, שתוצאתו כטף, ובטענו של דבר أولי גם
משמעות בענינים פוליטיים. לדעתי, לא הכרת ללבת דודוק בדרך זאת. היא
לא תסייע את המטרה. הטעיף על היחסים בין הסתדרות הציונית ומדינת
ישראל לא היה סבון לכך. אני מציע, שנחבה עוד שבועיים-שלושה שבועות
עד שננסה מה מקומה של הסתדרות הציונית לגבי חוקת המדינה. דבר זה
צריך לעשות הוועד הפועל הציוני. אם הוא באmouth מוכנס בימים אלה - זה
הוזע להגדרת החפקדים של הסתדרות הציונית ומופתתיה במדינת ישראל
באזור חיובית. אני מוכן, שגם לא יהיה לנו ברירה - להבליל בתוך הפסיקות
החיובי גם פסק שלילי. אבל להשאיר עשווי את השילוח בלבד - אני מרגיש
בזה עלבון למדיינת ישראל והסתדרות הציונית כאחת. זהה החודדה הראשונה,
שהופיע מטעם מדינת ישראל על מקומה של הסתדרות הציידנית. אמנם עניין
הוא חשוב, אבל זאת יש ערך לבחב ראשון על הסתדרות הציונית מטעם מדינת
ישראל.

חוק שבועיים, שלושה שבועות לכל יותר אין
אפשרים לנתק את הדבר באזור חיובית; אלה ולאלה הם החפקדים, אלה ולאלה
הזכויות - ולאלה הם הדברים, שאינם נאים בשיקוף.

חشر ב. שרתק

אני מבין נימוקיו של מר ציזלינג: עלבון,
הדבר לא כל כך יפה - הניסוקים האלה אינם

יכולים להבריע. אני טמיין, שהדבר בא בהפתעה; הוא לא בא בהפתעה לי, החבשתי, בנסיבות זו בארטיקה במשך שבועות, ואני יודע את המתייחסות הקיצונית, שישנה בעניין זה ואות הסכנות הנשכנות. מזבונו הוא, שהגינו מים עד נפש, והעומדים בראש המגבית מפרבים לקבל להבא אחריות בעיניים, ואני לא נוכן להחזיק בהם. העניין אינו סובל דיחוי. אנשים בארהטיקה מיוחדים לשם כך, מפני שלא יכולים לחכות, וכאנ עסכו בניסות. נשיאות המגבית מטהלקיota מאחריות, ואני לא נוכן להבריחה. אין לנו ברירה אלא לאשר את הדבר מיד.

השר הרב י.מ. לוין
אני שומע, שהענין רציני. אבל אנו יודעים, שטשטנתנו ציירה ותצריך לתמיהה סבל יהורי

העולם. השאלה היא, אם אפשר לחתום על זו האומר, שקבלת כספים מארטיקה אסורה, מתוך ידיעה למטרע, שביקיפים נverb עלazzo זהה.

השר ט. שבירא
בלית ברירה אנו מוכרים לקלט את החלטת הזאת. אבל צריך להיות ברור לבולנו, שאין זה קובע לפנינו שעה כל תקדים לגביה העברת הפונקציות של הממשלה לטוכנות היהודית ולהטדרות האיזונית. הממשלה הדעת כיצד לקיים את הפונקציות של אותה תקופה החדים, שיוואצרא על ידי קבלת החוק הזה. ובכן, הממשלה אין לה מושך אחר אלא לקבל את ההחלטה הזאת, אבל בתחום, שלא משמש תקדים להזאת פונקציות מידיה.

השר ד. רמן
לדעתי, ההודעה הזאת חששה רושם טוב אם נזאייה את הפטוק, שקבלת כספים מטוכנות אסורה בזורה כללית. זה גם לא נכון. כל חכבוד למתוחים; אבל אם אנו אומרים לפנינו זה "וכי שום כספים לפורך מלאי השירותים הניתנים לא

יהקבלו על-ידי ממשלה ישראלי מטה היטובנות היהודית לארץ-ישראל החלט מירום 1 באוגוסט 1948 וAILZ", ואין צורך להזכיר כלל, שככל קבלת כספים מהטובנות אסורה. כלל זה עושה את כל התעודה הזאת לא-דרכינית, מפני שהוא אומר כלל לכך הרבה - עיטה דיבורו פלטר. איזו ממשלה חודיע, שאיןיה מקבלת כספים, שהיה אוסרת על עצמה לקבל כספים? אני סבור, שיש כאן הפרזה הנוטלה ערך הדבר. אני بعد קבלתו צו תיבך ומיד בלי פסק זה. ואני אומר: נפרנס - מדו עלא? ערך התעודה הזאת הוא פירוטה. חוששים, שהיהודים לא יתנו בכספי למוגביהם? היהודים יקבעו את העניין. אבל אם נפרנס ויאמרו, שיש איזו החלטה גנוזה של מדינת ישראל, שאיןיה מקבלת כסף - הרי בכל הדבר ערכו מפוקדק מאוד.

השר כ. בנטרוב

אני מבין את הבעייה ומסכים לדחיות ההצעה. אך נראה לי, שהמנתחים לא מצאו את הדרך הנאותה בניתו. צו פירוטו חזק; אין הממשלה יכולה להטיל חזק על עצמה. אורחה הממשלה המתלית היום להטיל על עצמה חזק, שאסור לה לקבל כספים, יכולה מחר להתאטף ולהחליט אם החיפך. עוד לא ראייתי צורת חזק כזו. לדעתו, חישלה ההודעה בכתב של הממשלה לטובנות היהודית; זה עשוי לספק את האוצר האמריקני יותר מחצנו, שהוא פיקציה. בחרת צו - אין לו ערך חזקי.

השר ב. שטרית

גם בעיני נראה הצו משונה במידה מרובה; הממשלה שצורה על עצמה, שלא מקבל כספים משום מופד. הממשלה מחייבת לא לקבל כספים בלי להוציא על זה חזק. על כן הצעת מרד בנטרוב - בכתב מהממשלה הפודיע לטובנות, שהממשלה החליטה כך וכך - שתקבל יותר על הדעת.

חشر א. קפלן

קודם כל בקשר לפירטום - אי-אפשר ברוגע זה
לפירטם. לא ידוע לייהודי אמריקה, שהמצב מושבנן
עד כדי כך. עד שנגיע לידי הפסכם עם האוצר האמריקני, עלול הפירטום
לגרום בינם לבין לפקידות ולהדרות בכל הפעולה הבוטית שלנו בארץ-ישראל,
לפי החוק האמריקני כל הפעולה, שנעשתה בשנת 1939 היא בלתי חוקית.
אחרי שנגיע להפסכם עם האוואר, יפורטם הדבר לפרטיוו. הוואיל ואין אננו
יכולים לפירט עבשו, אי-אפשר לקרוא לזה צו - צריך לקרוא לזה החלטת
בנוגע למשמעות, שמשמעותם להשטייט - אני מובן, שננטה.

חشر ט. בנטרוב

מציע לכבוד סכתוב להנחתת המגבית, שזו
ההחלטה הממשלה.

ראש הממשלה ד. בן-גוריון אנו נכתוב לטוכנות וחשוכנות עבירות.חشر א. קפלן

מציע לכבוד, שנייה חזרה לכל השרים לפעול
 בהתאם לזה.

חشر א. ציולינגן

אני תודע על הצעה לכלול את הדבר בסמכויות
טוכנות.

ראש הממשלה ד. בן-גוריון זה לא שייך לנו, זה שייך לוועדת-הפועל הציוני,

אשר החלטת על הקמת הממשלה וקבע עיקרים;

אני מציע, שייבטל על יסוד עיקרים אלה.

חشر א. ציולינגן

הראו את הניסוח לטובי יודיע דת ודין בארהical,

ואין לזלול בכך. היתי סעדיף לקרוא לזה

"אזהרה" במרקם החלטת.

חشر פ. רוזנבליט

אצחרה צרייך לפרשם.

השר מ. בנטוב

זו אצחרה הנשלחת לסוכנות.

ראש הממשלה ד. בן-גוריון

אם זו החלטה, חריה**י** צריכת אישור מועצת
המדינה; אצחרה יכולים אלו להצהיר בלי
אישור. ובכך זה לא חייב מングד אפילו להשאיר את המלים "אסורה בזה".
ברור לי, שדווקא על זה לא יוותרו.

השר פ. רוזנבליט

אני עומד על דעתך. אבל אם דעתך לא התקבל,
אפשר ללכת בדרך, שמציע פר בנטוב, לנפות
את הפזוק הפופי כהוראה הנשלחת לשרים (ד. בן-גוריון קלומר להודי
לשרים, שאסור להם לקבל כספים). איןנו מוכרים לקבל החלטה היום; משך
שבועיים אפשר לנפות את הדבר; העקרונות כבר נקבעו.

השר ג. ציזלינג

ראש הממשלה ד. בן-גוריון נקבע חחילה או ההצעה המרתיקת לבת של פר
ציזלינג, לא לקבל לפি שעה שום החלטה.
بعد האעה פר ציזלינג - 2;
بعد קבלת החלטה - 3.

יש שני תקוניים לנוטח המוצע; א) במקום
"זו" - אצחרה או החלטה; ב) שאצחרה זו או החלטה זו ישלה באורה מכ庵
לסוכנות ובמקומות המלים "ובci קבלת כספים על-ידי ממשלה ישראל מאת הסוכנות
הייהודית לארץ-ישראל אסורה בזה" - ייאמר: הממשלה נתנה בזה הוראה לכל
השרים, שלא יקבלו כספים מהסוכנות היהודית.

بعد שני התקוניים הנ"ל - 5;

بعد ההחלטה יכולה עם התקוניים - רוב.

מחלים ים :

ברוב, שהחליטה תיקרא אזרחה ותישלח בצוות
סוחב לטובנות היהודית ובמוקום המלים "וכי
קיבלה כספים על-ידי ממשלה ישראל מעת הפטונות
היהודית לארץ-ישראל אסורה זהה" - ייאמר;
הממשלה נתנה בזאת אוראה לכל השרים, שלא
קיבלו כספים מהטובנות היהודית.

ה. פדר היישבות

ראש הממשלה ד. בן-גוריון
יש לנו פדר ים של ששה עשר עיירות חיים
הגענו לטעף וחכמי. הדבר בלתי אפשרי. היו
מציעו, ישיבת ים א' בשבוע הבא חוקש לדיוונים הכלליים והישיבה ביום
ד' לדיונים ממשיים בלבד.

הפזיבר ג. שר

הצעה נומתה: כל עייף, שבקשין להעלות על
סדר-היום, יוגש באירוע תאגע אהלה.

ראש הממשלה ד. בן-גוריון
ההצעה נכונה. מן ארואי, שבל שר חומריד עייף
על סדר-היום יוגש גם את הצעה.

ג. פקודה בית דין למלחתה בספרות

השר ס. רוזנבליט
על סדר-היום של מועצת המדינה עומדת בין השאר
הצעה של פקודה בית-דין למלחתה בספרות.

ההצעה נידונה פעמים בועדה התקינה, אך לא הובאה הממשלה.
השאלה היא אם אובל לחביא את הפקודה למועצת המדינה לפניה אישורה הממשלה.

ראש הממשלה ד. בן-גוריון

אני חולב, שענין מבני זה, שעבר את ועדת
התקינה, אפשר להביא ישר למועצת המדינה.

ambil שר המשפטים ימציא את הצעה הפקודה
ליידעו השרים ביום ה' בבוקר, ואם לא יהיה
ערעור - הובא הפקודה למועצת המדינה.

השר א. ציזלינג